

ДОНЧО ЦОНЧЕВ
ПРОГНОЗАТА
ОТКЪС

chitanka.info

Ако и през 2085 г. все още има хора, които могат да четат и ако това съчинение някак се запази дотогава, нека тези хора разберат какво сме мислили за тях ние.

Ние — вече мъртвите отдавна, които сега раждаме техните прадедовци, отглеждаме ги с огромна любов, треперим над малките им главици като над пламъче от тънка вощеница в шепите по Великден, лишаваме се, жертвуваме се, мъчим се — само и само един ден да им бъде добре. На синовете им да бъде добре и, на внуците им, и на правнуците, за чието бъдеще мечтаем и тъкмо в мечтите ми се крие нашата невероятна, мека сила.

Възможните — все пак — читатели от 2085 г. след Христа, когато вникнат в нашия сън от бъдещето, наречен от нас Прогнозата и засягащ настоящето им, може би ще имат някаква полза.

А е съвършено сигурно, че няма да имат вреда.

Дончо Цончев

— професионален мечтател, 58-годишен, висок 180 сантиметра, тежък 88 килограма, страстен ловец и известен оплаквач на убитите от самия него животни във вид на разкази; живял в Нови хан, София, България, Европа — изпълнен с несъвършенства в делата си и с наивни, прекрасни идеи.

I.

Крис, който чакаше тука от час и половина, прав и разкрячен, с малък спортен сак в лявата си ръка (дясната в джоба на джинсите), си помисли с внезапна и голяма изненада: ето вратата!

Той като че ли в мига я видя, въпреки че през цялото време бе стоял срещу нея, без — доколкото си спомняше — и да мигне.

Гледай ти — вратата.

Три метра висока, широка — четири. Стоманена, тритонна, с електромотори и ежечасно сменяща се кодова система. Човек не можеше да не я види даже от километър — какво по-интересно в един затвор от вратата му?

Крис, тридесет и три годишното момче, което стоеше от час и половина срещу тази врата, в момента не можеше да си спомни дали я бе видял и преди седем години, когато влизаше тук. Тогава беше в кола, беше вечер, пак така чакаха дълго. Помнеше всичко, разбира се, без тази идиотска подробност: беше ли забелязал вратата въобще?

Все едно, това е тя. Сега я гледаше.

Той носеща името на Христос, бе от неговата кръв и на неговите години — какво значение имаше всъщност името на дървото, от което е направен кръстът, или пък това дали го виждаш, когато си прикован на него?

Черният полицаи му даде знак да се приближи, мълком му връчи документите и май се усмихна, бавно превъртайки дъвка в затворената си уста.

Вратата се отвори. Крис направи няколко крачки и беше вече отвън.

Много ноци през тези седем години си беше представял сегашния миг. Толкова много, че все едно беше го изживявал. Ето как:

Затича се с всичка сила, докато се загуби от очите им. Пада в тревата. Слуша птичките, гледа небето.

Или пък прави няколко измамни крачки наляво и побягва надясно. Бяга така, докато припадна от умора. Събужда го непознато,

красиво момиче в гората.

А най-вероятно е да се огледа, да вдигне от земята фас, но... тъкмо се е навел, забелязва, че черния полицай го наблюдава. Отказва се от фаса, тръгва си напред, към свободата, полека.

„Крис!“ — ще извика полицаия.

Крис ще спре и ще се обърне. Няма да може да си спомни дали е бил по-спокоен някога през живота си. Ще му мине любопитната мисъл, че той, Крис, всъщност съвсем не познава този човек, който е той, Крис, сега. Черният полицай ще му хвърли една дъвка. Крис ще я улови от въздуха.

„Не искам да се виждаме никога“ — ще каже полицаят.

„Няма“ — ще се усмихне Крис. Ще подхвърли дъвката в ръка и ще добави сериозно: „Няма да можем.“

А ето какво се случи наистина, след като Крис направи няколкото крачки извън вратата.

Той видя колата на уговореното място. Тя тръгна полека. Калвин му махна с ръка и спря до него. Крис влезе, на задната седалка беше картеницата във вид на детска патеричка. Калвин пусна ракета, която беше сигнал за тревога в затвора. Всички полицаи и шефове се затичаха към мястото на тревогата — там се разгъна екран и на него се появи най-големият директор на затворите във Веспучия, където ставаше всичко това.

На екрана имаше образ, но нямаше звук, скупчените полицаи и шефове на затвора се погледнаха в недоумение — тогава Калвин бясно подкара колата, а Крис сне стъклото и картеницата затрака в ръцете му.

Той ги изби до един, после остави малката картеничка на задната седалка и пое от Калвин запалената цигара.

— Има още един — каза Калвин, като гледаше екранчето вдясно от волана. — Горе, на вишката, вляво. Лазарушката е в джоба, до теб.

Крис извади от джоба на вратата нещо подобно на телескопче, разгъна му приклада и се прицели в полицаия на вишката. Натисна спусък. Не се чу никакъв звук. Полицаят изпусна автомата си и падна от вишката.

Калвин насочи колата към близкото езеро.

— Хвърли си цигарата и затвори прозореца — каза той.

След което колата влезе в езерото и докато потъваше полека, от тавана ѝ излезе малък перископ.

Но един от полицаите в затвора, макар тежко ранен, успя да се добере до таблото на главния компютър и да натисне няколко копчета.

Чуха се сирени, автоматично се завъртяха радари, след секунди във въздуха се появиха два малки хеликоптера. Единият се спусна над убитите и ранените, в другият се насочи след колата-подводница по указанията на автоматични светлинни лъчи от четирите прожектора в ъглите на затвора.

От хеликоптера забелязаха перископа и откриха огън. Перископът се оказа едновременно и бомбохвъргачка — откри огън и той.

Сражението завърши с това, че една от бомбите улучи перископа и след малко на повърхността на красивото езеро се показва част от колата на Калвин.

Хеликоптери се отдалечи.

Измама беше всичко това — Калвин и Крис спокойно следяха на екранчето вдясно от волана как хеликоптерът се отдалечава. Колата им беше на дъното на езерото, а от нея, на дълга стоманена ос, подобна на въдичарски прът, бе закрепено резервното колело — тъкмо то се подаваше на повърхността.

— Има два начина — каза Калвин. — Или веднага към гористия бряг, или да чакаме нощта.

— Веднага към гористия бряг — рече Крис.

Колата заплува нататък, но на екранчето се появи брегът, по който заемаха позиции полицейски коли.

— Остана само вторият начин — каза Калвин.

Той спря движението на колата и двамата с Крис се загледаха в екранчето. По брега на цялото езеро пристигаха полицейски коли, от тях слизаха полицаи и се настаняваха на удобни позиции.

— Дай горе — каза Крис.

Калвин натисна бутон, на екранчето се появи небето, в което голям хеликоптер се спусна над колелото. От хеликоптера се проточи дълга автоматична, стоманена ръка, която измъкна от водата измамното колело.

Този, който седеше до пилота на хеликоптера, каза в предавател, подобен на кибритена кутийка:

— До всички, до всички. Колата им е непокътната. Било е примамка. Колата им е непокътната. Докладвайте приемането по номера.

Той натисна бутони на компютъра пред себе си. На екранче се появи лице, което произнесе: „Тук номер едно, колата им е непокътната, прието.“

Водачът на хеликоптера натисна друг бутон и по екранчето за секунда се изредиха от номер две до последния номер петнайсети лица, които заявиха същото.

— Вече няма никакъв начин освен да пробиеш — каза Калвин. — Вземи неутрушката, влез в костюма и излез от колата. До оранжевата вила има алея, започва от самия кей на езерото.

Той натисна бутон и на екранчето вдясно от волана всичко това се видя. Продължи:

— Очистваш двете коли от двете страни на алеята. Чакаш ме на самия кей.

Крис извади от джоба на вратата малка пушчица с широка цев, след това мина в задната част на колата и облече специален тежък костюм със скафандър и кислороден апарат. Калвин натисна бутон и колата бе разделена от армирано стъкло на предна и задна половина. В задната, където беше Крис, се появиха отвори, през тях влезе вода. Отвори се люк, през който Крис излезе. Люкът се затвори, водата бе изпомпана навън. Накрая армираното стъкло, което я бе разделило на две половини, се дръпна, откъдето беше дошло. Крис махна с ръка на Калвин и пое във водата към кея. Калвин полека го следваше с колата.

Крис доплува до гъсти крайбрежни храсталаци, внимателно се подаде над повърхността и като се огледа, насочи неутрушката към едната от полицейските коли. Натисна спусъка.

Полицейската кола светна цялата — след малко полицаите стояха по местата си така, както си бяха, но вече мъртви.

Крис постъпи така и с другата полицейска кола, след което се измъкна от водата и бързо съблече костюма си.

От езерото се подаде колата на Калвин, излезе на алеята и в този момент от небето над нея се появи хеликоптерът.

Крис го видя и панически облече отново костюма си.

От хеликоптера насочиха неутрушка и след миг колата на Калвин светна — подобно на полицейските две, с които се бе справил Крис.

Калвин остана загледан към Крис; цял целеничък, той искаше нещо много важно да му каже, но бе вече мъртъв.

Крис изчака малко време във водата, която край самия бряг буквално вреше, след това изпълзя в храстите, примъкна се с костюма към оранжевата вила и когато успя да влезе в един от гаражите ѝ, се съблече отново. В този миг чу стъпки и се обърна.

II.

Крис видя много висок черен човек с фуражка и червена куртка, който носеше кашон с уиски „Блек кептън“ към отворения багажник на една от четирите коли в гаража. Той се притисна до колоната, изчака високия черен човек с фуражката да остави в багажника кашона и после да се отдалечи. Изтича на пръсти до колата и погледна таблото. Ключовете бяха в контакта.

Крис отвори вратата на колата и когато се готвеше да седне зад волана, чу:

— Добър ден, господине.

Обърна се. Беше високият черен човек. Усмивваше се. Държеше в ръката си пистолет с две дула.

— Автоматичен е — каза кротко високият черен човек с фуражката. — Две по дванайсет. Говоря за пълнителите. Осми калибър. Това отпред, което гледа към вас, а и в което сега гледате вие, е заглушител. Звукът е като от дъвка-балон.

— О, разбирам от такива играчки — каза Крис и също се усмихна. — Но аз нямам друг избор.

— Нямахте — натърти миналото време високият черен човек. — Сега вече имате.

— Това е добре.

— Добре е за мен. За вас е все едно.

— Ваша ли е вилата?

— Не. Нищо тук не е мое освен това. — Високият черен човек мръдна „играчката“ в ръката си. — И почти нищо друго не съм работил.

— И аз.

— Спечелихте ли добре?

Крис сви рамене:

— Не знам кое наричате добре.

— Колкото да може да се откупи човек в ситуация като вашата сега.

— Толкова — да.

— И колко се те, според вас?

— Колкото кашона, който оставихте в багажника.

Високият черен човек свъси вежди и направи крачка към Крис.

— Не е много лошо — каза той. — И къде са?

— В банката, разбира се. А у мен е само чековата книжка. Имате ли писалка?

Крис посегна към вътрешния си джоб, но високият черен човек енергично каза:

— О, не, не! Не така. Никакви движения, моля. Аз ще се справя с това.

Той дойде при Крис като не отместваше двете дула на пистолета от гърдите му и бръкна във вътрешния му джоб.

— Тук няма нищо — каза. — Ако и в другия няма...

Крис блъсна ръката, която държеше „играчката“ и в същия миг със страшно кроше повали високия черен човек на пода. Оставаше да му вземе „играчката“, да влезе в колата и да я подкара навън.

Той извърши всичко това за около три секунди и когато излизаше от района на оранжевата вила, чу сирената на полицейска кола.

Колата беше супермощна, Крис натисна педала до дъно. Полицейската кола се насочи към него.

Когато излязоха на магистралата с дванайсет платна, се оказа, че полицейската кола е още по-мощна. От малкото състезание повече нямаше смисъл — Крис заключи волана, остави „играчката“ върху педала за газта и когато видя ниските перила, отвори вратата.

Огледа се назад — полицейската кола бе зад завоя — и скочи.

До водата на канала нямаше повече от десет метра височина, Крис ги прелетя на кълбо и цопна във водата, тъкмо когато от полицейската кола откриха огън по беглеца.

Но те вярваха, че беглецът е все още в откраднатата кола, която, взривена, се прекатури и продължи в пламъци от другата страна, към езерото.

Крис доплува до брега на канала, вмъкна се под гъстите клони на върбите и остана така, докато всичко се успокои.

После той се измъкна в гъстите храсти на сухо и взе обяда си — във вид на две хапчета, големи колкото бонбоните „виолетки“. Взе и

трето хапче за сън, след което натисна бутонче на ръчния си часовник и заспа.

Крис спеше непробудно, когато лявата му ръка се разтресе — все едно някой го дърпаше.

— Ставай вече, Крис. Хайде, ставай — чу се собственият му глас. — Хайде, че те чакат много неизвестни неща.

Гласът беше от часовника, от който бяха и импулсите, дърпащи го за ръката.

Крис отвори очи, натисна друго бутонче на часовника си и седна в храстите. Беше нощ. Постоя малко така, стана и тръгна.

Той вървя дълго през гората, обиколи километри и стигна до друга голяма магистрала. Влезе в първата спирка, пусна си от автомата кафе и натисна бутона за цигара. Нямаше никой в този час.

Когато изпи кафето и допуши цигарата, дойде автобусът. Роботът-шофьор каза името на спирката и вратите автоматично се отвориха. Крис се качи.

В автобуса имаше две черни момичета и едно жълто момче. Те пушена цигари със странна миризма и се смееха истерично.

— Ето един чичко — каза по-малкото от момичетата. — Дай му и на него да си попуши, ако иска.

Другото момиче подаде към Крис една от дългите, странно миришещи цигари.

— Искаш ли? — попита то, като се кискаше.

— Не, мерси — каза Крис. — Досега пуших.

— Браво на теб — каза момичето и се заля в смях.

— Докъде отива този автобус? — попита Крис.

— Доникъде — каза жълтото момче. — Той обикаля. Той е също като нас, ние затова го обичаме. Има кафе, искате ли?

— Не, мерси. Пих. А коя е следващата спирка?

— Сега следващата ли? Ами че тя е до самия град. На самото пристанище.

— Мерси, момче. Мерси.

— Ти не си тукашен, а? — рече по-голямото от момичетата.

— Не, не съм.

— И ние не сме — каза то и избухна в смях.

Крис слезе на пристанището и се разходи, докато съмне хубаво. Разгледа по витрините забранени списания с облечени жени, взе си

цигари от автомат и също така от автомат — един старомоден сандвич, който представляваше пластмасов сьонгер с хранителни сокове. Сьонгерът бе така перфориран, че се късаше на парчета, съвсем лесно, с уста. Три-четири залька му бяха достатъчни и след като ги изсмука и изплю, той хвърли остатъка.

Отиде при товарачите и избра едно жълто лице между тях.

— Наполовина — каза Крис, когато онзи спря да си почине и си взе от близкия автомат сладолед.

Жълтият човек беше стар — далеч повече му приличаше да си ближе сладоледа на сянка, отколкото да мъкне чувалите. Той с това се и зае най-усърдно. Мина цяла вечност, докато благоволи да попита:

— Какво наполовина?

— Ще свърша всичката работа, която имаш, а ти ще ми дадеш само половината от надницата си. През това време, ако искаш, можеш да изкараш още една цяла надница за себе си.

Онзи се засмя симпатично.

— Ще работиш същото, което работиш, само че ще изкараш надница и половина, разбираш ли? — поясни му Крис.

— Една трета е много.

— Половината, ти казвам. Другата половина си е за теб.

— Една трета е съвсем много за тебе.

Крис му предложи цигара. Старият жълт човек я взе, кимна и я сложи зад ухото си.

— Два — каза той, като изразително си помогна с пръсти.

— Това е една осма — каза Крис.

— Толкова е — каза старият жълт човек. — Бива си те по математиките.

— И няма за едно хубаво ядене.

— Няма — каза старият жълт човек и отново се засмя симпатично. — Така си е.

Крис полека се отдалечи. Вече завиваше зад един огромен сандък, когато старият жълт човек каза зад него:

— Ей!

Обърна се. Онзи му махаше с ръка да се върне.

— Може и осем, както ти каза, но не тука. Цели осем.

— Какво е?

— Една яма. Не е много голяма.

— Кога?

— Като свърша тука.

Крис седна на сянка върху чувалите и зачака. Друг жълт човек му свирна с уста да се махне от чувалите. Надигна се, видя стара лодка и се настани в нея. Лодката беше същинска антика, от дървените, каквито бе виждал в музея.

Ямата се оказа септична, стара поне, колкото своя жълт собственик — около шест кубика вместимост.

— Двайсет и пет — каза Крис, като я видя.

— Глупости! — старият жълт човек подскочи. — Защо чака толкова време, да си говорим глупости ли? Аз за двајсет и пет...

— Двајсет, последно... И си тръгвам. Последно, казах.

— Осемнайсет — каза с въздишка старият жълт човек. — И стига глупости, моля ти се!

Крис стисна зъби, закачи сака си на един пирон в ниската стряха и взе лопатата, която онзи му показва.

Старият симпатяга седна наблизко и извади от джоба си истински, класически сандвич — с хляб и месо.

— Зная откъде идваш — каза той. — Нали зная?

— Какво толкова знаеш?

— Зная това, че идваш оттам.

— Да, сър — каза Крис. — Така си е. И ако още не съм ти пукнал черепа с тая лопата, то е, защото не искам пак да се връщам там. Това знаеше ли го?

Той хвърли лопатата в ямата, плю подире ѝ, та откачи сака си от пирона в стряхата. Преди да поеме, плю и в лицето на озадачения работодател.

Все тъй с бавната си и непосочна походка Крис продължи покрай бараките на отвратителния квартал, докато се озова на чисто, широко и светло.

Нищо не обичаше на този свят толкова, колкото: чисто, широко и светло. А животът му предлагаше непрекъснато: мръсно, притеснено и тъмно.

Видя се отново (след целите седем години) между неизброимите лакомства, безумни трезви момичета и жени, които краят на двајсет и първия век бълваше с небивала сила и неповторима фантазия.

Вървеше Крис със своя сак и гледаше как всъщност има всичко за всички — премного да се нахранят, преспокойно да се приютят — за сетен път разбрал повредата, която носим с раждането си: полусляпото пеленаче, напипвайки какъвто и да е предмет, го стиска и го насочва към собствената си уста. То така ще загине — полусляпото пеленаче, — то трябва да насочи предмета към устата на майка си, та да оцелее самото. То не знае това. То никога няма да го научи. Дори когато порасте и стане образовано, въоръжено, летящо, химическо и роботно. То все тъй ще носи всичко докопано към собствената си уста и тъй — носейки и тази своя повреда до края си — няма как да не се изправи пред мига, в който ще трябва да загине. Тоталното, многомилиардното пеленаче, виновното и невинното заедно с него, бялото и жълтото, черното и червеното. Крис знаеше това. Той не го измисляше. Крис — летецът-изтребител от далекоизточните джунгли, внук на летец-изтребител от далекоизточните джунгли — орденоносецът, храбрецът, героят от едноседмичната война, в която загинаха седем милиона непознати и далечни хора, същият Крис, който на шестия ден от войната откри внезапно самата тази война в собствените си две ръце. В ума си, в очите си. Във всичко, което бе учил прилежно. В съвършената техника, невероятната, за която мечтаеше от дете и с която се справяше фантастично. Той откри войната и във възпитанието си и — боже! — в половината от добродетелите, които ни се внушават в училище. И тогава — почти в същия миг, той хвърли картечницата, огнепръскачката, лазерушката, неутрушката, бактерушката и всичко останало, с което работеше, изрязва пагоните си, знаците по ръкавите си и... му се наложи да размишлява за всичко това още седем години, почти в съвършено спокойствие зад дебелия зидове и тритонната врата с ежечасно сменяща се кодова система.

За миг си представи касапницата, която с Калвин оставиха там — видя му се едно нищо, сравнено със спомена за седемдневната война.

Окото му се отмести към една дама, която очевидно нямаше припряна работа в момента, та се разхождаше наоколо. Озяпа я, откри друга наблизко и спря да запали цигара.

Трета дама го зяпаше него и той полека я приближи.

— Добър ден — каза тя. — Хубав ден, нали?

— Здравсти — каза Крис. — Случвало ли ти се е скоро да огладнееш?

— Какво?

— Да огладнееш, казвам. Ама наистина.

— Симпатяга — каза тя. — Искаш да обядваме ли?

— Искам да хапна нещо аз.

— Къде? Не мога да те разбера май.

— Въпросът при мене е какво. Не — къде.

— Ти нещо ме подиграваш — каза дамата и се разсмя. — Само че защо стърчим тука така?

Крис тръгна (все тъй, без да знае накъде), дамата го хвана под ръка.

III.

— Къде ме водиш?

— Не съм тукашен — каза Крис. — Ти ме водиш. И гледай все пак за първото място, където има истински сандвичи.

— Ти какъв си?

— Евреин. Това ли ме питаш?

Момичето се засмя. „Дамата“ в него започна да се топи — подобно сладолед под езика на стария жълт човек с ямата.

— Питам каква птица си такава. Има нещо, което ме лъжеш. А пък аз усещам, че не си простак и измамаджия. Разбираш ли?

— За простак — не съм. Но за измамаджия — не бързай. Това във всички случаи е много рисковано.

— Започвам да чаткам. Ти ме имаш за глупачка, нали? Хайде признай си. Няма да ти избягам.

Той видя сандвичите зад една голяма витрина и я дръпна за ръката. Тя прихна.

Когато Крис започна да яде, дори не я погледна. За сметка на това тя го зяпаше така, както се зяпат различните изпълнения на обитателите зад решетките на зоологическите градини.

— Бира — каза той с пълна уста. — Непременно и бира. Може, нали?

— Сладур — каза момичето. От уличната дама в момента нямаше и помен.

Крис изпи бирата на един дъх, остана така малко загледан в халбата, и като изръмжа с ориенталска удоволствие, каза:

— Някой път ще гледам да ти се реванширам.

— За какво?

— За всичко, разбира се. — Крис се уригна с възпитание. — Особено за първата глътка от бирата. Помня такива работи, като идиот.

— Ама ти... искаш да кажеш, че...

Той ѝ показа пакетчето евтини цигари.

— Това е всичко, което имам. А в сака имам анцуг, долнище и горнище. И едни маратонки, ама те са употребявани доста, така.

— Каж ми какъв си наистина. Защо не кажеш? Толкова ли си... страшен?

— Бивш шампион на сто метра с препятствия — това съм аз. На сто и десет, искам да кажа. Всичката ми кръв отиде в стомаха сега и не мога да мисля хубаво. Ще взема да изтърся някоя глупост. Ще ме зарежеш ли, ако от време на време тръсвам по някоя глупост, така?

Момичето го изгледа от главата до петите и каза:

— Напротив, мисля да ти купя малко зелено.

Крис се вторачи в очите ѝ. „Зелено“ значеше листа от марули, лук и лопуш. Това беше безумно скъпо нещо и можеха да си го позволят само милионерите. На свой ред той я попита:

— А ти всъщност каква си?

Без да отговори, момичето му поръча листата в една малка чинийка, плати огромната сума и даде една банкнота на него.

— За какво? — попита той, докато вземаше банкнотата.

— От симпатия, бе. Толкова ли не разбираш? Както всичко досега.

Той завъртя банкнотата, загледа се в образа на нея и рече:

— Здравей, Грант. И ти си бил голяма работа, доколкото съм учил история. — Обърна се към момичето, докато прибираше банкнотата в горното си джобче. — Слушай, как ти е името?

— Сара.

— О...

— Какво?

— Не станахме ли много?

Тя се засмя.

— Точно сме. Искаш ли вече да излезем или си още гладен?

Крис потупа корема си и направи знак с ръце: „Стига вече.“
Добави:

— А сега накъде?

— Как така накъде? — учуди се Сара. — Сега си ти! За какво ме спря на улицата?

— Ти се беше спряла, когато те погледнах.

— Нали ти тръгна към мен!

Крис се покашля.

— Абе, аз тръгнах... Но нали ти ми каза първа „добър ден“? „Хубав ден“ — така каза ти.

— Казах, защото така е възприето, разбира се. Какво ще стане, ако мъжете започнат да се закачат с жените? Къде живееш ти?

— Добре, добре. — Крис махна с ръка. — Всичко е точно. Сега съм аз. Обаче, Сара, да ти кажа самата истина, бях само гладен. Нищо друго не ми е минавало през ума, честна дума.

— Ха така! — момичето се нацупи. — Такъв ли ще излезеш и ти! Поканвам те от улицата, нахранвам те и... офейкваш! Браво на тебе!

Крис сви рамене.

— Нямахше вид на такъв, всеки случай.

— На какъв?

— Ами... всичко това от твоя страна е най-малко непочтено, разбира се!

— Знам, Сара, знам. Но ти толкова ли не можеш да ме разбереш. Просто бях много гладен. И нямам нищо. Как можех, според теб, да постъпя другояче? Освен да се продам на улицата, както и направих.

— Ами продай се докрай тогава. Какво се усукваш?

Крис сви рамене отново с безпомощно изражение на лицето.

— Добре — каза той. — Ето ме, не съм офейкал. Прави, каквото искаш с мен.

— Тръгвай тогава — рече Сара делово и го поведе под ръка.

— Къде ме водиш? — попита Крис след малко.

— Това е моя работа. Не бой се, няма да те изям.

— Аз не се боя, но все пак...

— Слушай, момче! — Сара спря и го обърна към себе си. — Ти за пръв път ли излизаш така?

— Как?

— Ами по улиците, да се предлагаш.

Той наведе очи.

— Наистина ли... за пръв път?

— Да — каза Крис. — Честна дума.

Сара се засмя.

— Сладур — рече тя. — Ама наистина голям си сладур!

Продължиха отново, Сара се развеселяваше буквално с всяка крачка.

— Ако искаш да поседнем в градинката малко и да си побъбрим преди това? — предложи тя.

— Преди кое? — попита Крис.

— Преди да те заведе в боксониерата ми, не се прави на глупав!

— Добре, искам да поседнем малко и да си побъбрим.

Те седнаха на първите канапета под стъклен навес. Вдясно имаше няколко екрана — прожектираха се исторически филми от времето на първите заселници на Луната. Беше жалко да гледаш тромавите, смешни тогавашни кораби и глупавото възбуждение по лицата на пра-прадядовците-смелчаци. Наоколо прелитаха юноши с механични крила, разтраканите двигателчета на гърбовете им дигаха неприятен шум.

— Искаш ли и ние малко да похвърчим? — попита Сара. — Ако не ти се гледат тези глупости по екраните.

— Не, не — бързо каза Крис. — Никак не обичам да хвърча. Бях пилот в девет войни. Пък и ти на колко си години, че да хвърчиш с хлапетиите?

— На двавет и шест. Искаш ли вече да отиваме?

Крис изпъшка. Запали цигара и стана.

— Добре, хайде — измънка той, разбрал, че няма и няма отърване.

Взеха кола от най-близкия паркинг таксита, за тази цел Сара показа паспорта си пред камерата на компютъра и след секунда на екранчето се появи номерът на автомобила. Самият автомобил беше на пет крачки — той се обади с приятен звук и лявата му предна врата бавно се отвори.

Сара седна зад волана, отвори вратата на Крис и поеха. Тя беше превъзходен шофьор.

Спряха пред нисък, дълъг флигел на голяма, тъмносиня вила и след минути бяха в спалнята на момичето.

— Ето банята — каза Сара — Малко уиски?

— Да — каза Крис, — но наистина съвсем малко.

Когато той излезе от банята, Сара го чакаше облечена в дебело кожено палто, тежки ботуши и зимна шапка. Под всичко това тя носеше пенъоар, рокля, корсет, комбинезон, бикини и четири сутиена в различни цветове.

— Хайде, сега, стегни се малко и започвай да ме събличаш — каза тя. — И си пийни още, не се усуквай.

Крис беше гол. Вдигна си чашата, намигна ѝ, изля я в устата си на един дъх.

— Ти обиждаш ли се лесно? — попита Сара.

— Какво?

— Питам дали си обидчива натура?

— Защо? Не особено.

— Ами исках да ти кажа, че ми приличаш на дивак, като те гледам така. Няма да се разсърдиш сега, нали?

— Защо да се сърдя?

— Ами... да кажеш, че си сърдит и да избягаш. Представяш ли си?

— Няма да избягам, не бой се. И не виждам за какво да се сърдя. Аз наистина съм си малко дивак. Я ела малко насам.

Сара се приближи с широко отворени очи. Крис ѝ пукна два шамара и започна да я съблича.

— О! — каза тя с удоволствие и натисна бутон на кушетката. На стената се появиха двамата в момента — цветно и релефно.

— Трябват ли ти и тия? — попита Крис, докато вече наистина с желание я събличаше.

— Кои?

— Тия, на стената.

— Това сме ние с теб, глупчо.

— Така ли? Не обърнах внимание.

— Искаш ли да усиля звука?

Крис мълчеше. Беше му все едно.

Той наистина си беше един старомоден дивак — в далечната, голяма дълбочина на същността си.

IV.

— Ще ти призная нещо и мисля, че ще ти бъде интересно — каза Сара, докато приготвяше с голямо усърдие вечерята. — Искаш ли?

Крис лежеше по гръб гледаше в тавана с ръце под главата.

— Казвай.

— Аз не съм от жените, които ходят по улицата да дебнат мъже.

Тя се обърна да види ефекта от думите си върху лицето на Крис. Той не помръдна.

— Чу ли?

— Да, защо?

— Ами... какво ще кажеш? Не си ли изненадан? Вярваш ли ми или мислиш, че си говоря така глупости?

— Вярвам ти. Не съм изненадан, защото знаех това.

— Как така?

— Още от първия миг, в който те видях.

— Какво говориш? Та там се разхождаха наистина ловджийки на мъже. Това е място, където те обикновено се разхождат и дебнат такива като тебе.

— Аз също не съм такъв и затова те познах между тях.

— Какъв не си?

— Не съм момче, което се продава по улиците за един сандвич.

Сара се обърна към него и изключи лъчите, които готвеха яденето. Усмихна се сладко.

— Много хубаво щеше да бъде, ако наистина е така.

— Значи е много хубаво. Защото е така. — Крис погледна часовника си.

— Тогава ми кажи най-сетне какъв си. С няколко думи.

— Убиец. Професионален убиец. — Той сви рамене и се надигна в леглото. — Веднъж опитах да се откажа, и ме прибраха.

— Къде те прибраха?

— Зад четири дебели стени и една голяма, мръсна врата. Я пусни новините.

Сара натисна бутон и на стената се появиха две дебели жени, които се биеха с голи юмруци — на ринг, заобиколен от шарена тълпа.

— Не това — каза Крис. — Пусни новините от вчера.

— Политически, спортни, военни? Какви новини те интересуват?

— Криминалните.

Сара натисна друг бутон. На стената се появиха полицейски коли, които преследваха по голяма магистрала някаква кола с отворен багажник.

— Върни ги отначало, ако обичаш — каза Крис, като се надигна още и седна в леглото.

Сара натисна няколко бутона и на стената се появи езеро, около което се разставяха полицейски коли. От водите на езерото стърчеше част от автомобил, над него кръжеше хеликоптер. Две от полицейските коли светнаха една след друга, поразени от неутрушка. Камерата даде поотделно лицата на мъртвите полицаи, както си бяха цели-целенички. Тогава от водите на езерото се подаде автомобил-амфибия — подводница, и когато той пое по алеята край една оранжева вила, бе поразен от неутрушка. Камерата даде лицето на шофьора, който се бе обърнал настрани и искаше да каже нещо много важно, но вече бе мъртъв.

— Стоп — каза Крис.

Сара натисна бутона. Лицето остана на екрана неподвижно.

— Това е Калвин — каза Крис.

— Кой е той?

— Мой приятел. Основният ми приятел. Може би единственият ми приятел.

— Защо стана така с него?

— Нали видя какво стана с полицаите?

— Е, и?

— Ами това с полицаите го направих аз. А пък другите го направиха с Калвин. Отгоре. От хеликоптера.

Сара се усмихна.

— Това е положението, Сара. Давай нататък.

Сара натисна бутона и двете полицейски коли хукнаха след колата с отворения багажник. След един завой те я обстреляха и тя се претърколи в пламъци надолу към езерото.

— Вътре трябваше да бъда аз — каза Крис.

— Къде вътре?

— В тази кола.

Сара дойде до леглото и го целуна.

— Тука ти е по-добре, нали?

— Не може да ми бъде съвсем добре, докато не намериш Джулия.

— Коя е тя? Женен ли си бил? И си траеш, нали?

— Жената на Калвин. Много скоро трябва да отидеш при нея.

— Защо?

— Ще ти обясня. Ще отидеш, нали?

Сара сви рамене.

— Щом трябва. Но не казваш женен ли си или не си. Много ми е любопитно, честна дума.

— Щях веднъж.

— И какво стана?

— Нямахме пари и двамата. Аз бях военен наистина, но все не ми стигаха. И тя отиде, без да ме пита, да я стерилизират. Взе десет милиона, но...

— Ти се отказа от нея, така ли?

— Да. Аз исках деца.

— А откъде милионите за таксата на новородените?

Крис сви рамене.

— Точно това, че не знаех откъде ще намеря милионите за таксата на новородените. Но бях сигурен, че някак ще ги намеря.

— Все на такива ти върви на тебе.

Крис полека се обърна и погледна Сара в очите.

— И ти ли?

Тя разпери ръце.

— А откъде всичко това? Аз не съм дете на милионери. Аз съм от приют за незаконни. Пораснах в Алжария, там ме скриха родителите ми.

— Те къде са сега?

— Там. Имат градина, отглеждат зелено и изнасят във Франция. Изкарват. Имат цели четиринайсет квадрата обработваема земя. Пишат ми писма. Искат да платя таксата си за раждане, да се узаконя като тяхно дете и да ида при тях.

— А ти?

— Не знам, Крис... Може би ще го направя. Но нека да поживея малко като човек, а? После ще продам всичко това и ще ида в Алжария, при моите си. Не е ли най-умно така? Ще продам всичко, ще си платя таксата и ще бъда законен човек с родители.

— На твое място бих го направил веднага.

— Как така веднага? — Сара се огледа. — Нали трябва сега да вечеряме първо. После да ходя при тази Джулия. Нали ти така каза?

— Сигурно ще има полиция около Джулия.

— Какво от това? Аз не съм убивала никого. Калвин ми е бил приятел веднъж, за няколко часа. Има да ми дава пари.

— Лоша версия. Той беше много богат. Истински богат.

— Може би се е пошегувал. Или да е искал да се видим отново. Щом трябва, отивам. Остави на мене това. И хич да не ти пука, Крис.

Той се облече, вечеряха като по историческите филми — на маса, със съдове, прибори и несинтетични храни. Пиха бира и Крис обясни на Сара какво точно да каже на Джулия.

После Сара повика такси чрез компютъра и с него се озова пред хотела на Джулия.

Шест души я проследиха с поглед, докато се изкачваше към апартамента ѝ. Но Сара позвъни и приготви безизразно лице пред шпионката.

— Кой е? — попита Джулия отвътре.

— Джулия, аз съм, Сара. Моите съболезнования. Гледах вчерашните новини, Джулия. Съжалявам за Калвин...

Джулия отвори вратата.

— Здравей — каза Сара и намигна с двете очи.

— Какво... общо имате вие с Калвин?

— Ти си ме забравила, Джулия. Така и предполаггах. Няма ли да ме поканиш за минутка?

Джулия се отмести и Сара влезе. Видя два големи момчета, които се излежаваха в два фотьойла и дъвчеха. И двете бяха бели, по около стотина килограма парчето. На коленете на единия имаше голяма тръба с мушка, а по масичката край другия — тридулен патлак.

— Можеш да говориш пред тях — каза Джулия, като ѝ посочи стол. Самата тя остана права. Беше хубавица.

Сара не седна веднага, тъй като трябваше да ѝ каже нещо на ухото. Джулия сви вежди, след това погледна момчетата и те бавно станаха, та отидоха в другата стая.

— Не ти ли даде нещо да ми покажеш? — попита Джулия.

Сара се усмихна и извади от чантичката си пластмасова гилза, срязана по дължината. Рязът беше назъбен като едновременните секретни ключове. Джулия взе парчето гилза и отиде в другата стая. Там тя извади от сейф друго парче пластмасова гилза, също тъй срязано и назъбено — съпостави ги двете. Парчетата прилягаха точно. Върна своето в сейфа, даде на Сара нейното и отвори друг сейф.

— Ето ти парите — каза тя. — Сигурно си му била любовница на нещастния Калвин. Иначе как да си го обясня?

— Ами май така ще дойде работата — каза кокетно Сара. — Благодаря ти много, Джулия. Знаех, че си почтена и точна.

— Чакай — каза — Джулия. — Щях да забравя. — Тя отключи с компютър друг сейф в стената, извади ключове, разписана чекова книжка и ги даде на Сара. — Това пък от мен. Малък спомен. И за бог да прости. Не можем да упрекваме мъртвите, Сара. Довиждане.

Сара кимна и си излезе.

Когато минаваше край единия от шестимата души по пътя към апартамента на Джулия, той пипна ръба на табакерата, която беше в ръката му.

В кабина до рецепцията се видя на екран цялата Сара, операторът на пулта натисна бутон и изображението се превърна в рентгеново. В сянката на Сара се открояваха пръстените ѝ, металната дръжка на чантичката ѝ, две пломби на кътните зъби и ключовете в чантичката. Операторът натисна друг бутон на пулта — Сара се появи в нормално изображение на влизане. Нов бутон — изображението стана рентгеново.

Операторът спря движението на рентгеновото изображение на Сара при влизането и каза пред пулта:

— Ключовете на връщане са повече. Сега има втора връзка.

След което натисна бутон. Появи се друго лице, което каза:

— Тя ѝ подари нещо. Каза ѝ: „Това пък от мен. Малък спомен. И за бог да прости. Не можем да упрекваме мъртвите, Сара. Довиждане.“

— Момент — каза операторът на пулта до рецепцията, след като натисна няколко бутона и на екранчето се появиха Сара и Джулия в

момента преди раздялата им в апартамента. Сцената се повтори, думите бяха същите.

— Голям подарък — каза операторът, като натисна бутонче.

— Защо така мислиш? — попита лицето от екранчето, което съобщи думите на Джулия.

— Защото ключовете не са от автомобил, а от самолет.

— Какъв самолет?

— Малък, спортен. Не мога съвършено точно да определя както са застанали в чантата ѝ.

— Единайсети и дванайсети след Сара — каза лицето в екранчето.

— Единайсети и дванайсети след Сара — повтори операторът пред пулта и видя в екрана как двама от шестте мъже тръгнаха.

V.

На вратата на хотела при излизането си Сара изтърва от чантичката си пудриера. Тя беше от крехка пластмаса и се счупи — облак фина пудра се разстла по целия изход. Тя изгледа всичко това със съжаление и отиде да си вземе такси от най-близкия автомат. Когато тръгна, двамата мъже след нея също си взеха такси.

Пет минути по-късно Сара остави таксито и се запъти към малък базар с тесни пътечки и множество входове. Тук тя си купи друга пудриера и различни тоалетни принадлежности, като обикаляше тъй, че направи пълен кръг преди да си тръгне. Взе ново такси, но скоро го остави и него, та се върна в малкия базар. Купи си още нещо и си тръгна отново. На излизане от тесния вход, където първият път бе затворила пъления кръг, тя изтърва крехко флаконче с дезодорант. То се счупи и концентрираният газ под налягане моментално се разстла в краката ѝ — подобен на облаче мъглица.

Повика трето такси от автомата и с него тръгна в друга посока. Обиколи така, че след десетина минути мина отново покрай входа, на който бе изтървала флакончето. В движение от таксито тя внимателно огледа този вход и видя два чифта следи от стъпки, оцветени в бледолилаво.

Продължи и се прибра. Но сега не във флигела, а в централната част на вилата. Съблече се, след като светна лампите, и пусна на стената на големия хол забавна програма от оркестри с животни.

После слезе в мазето, тананикайки си, и по дългия подземен коридор се озова при Крис.

— Не светвай — каза тя. — Тука си, нали?

— А къде? — чу се гласът на Крис от леглото.

— Двама бяха след мен, по пазара.

— Как ги позна?

— С индикатори.

— Браво, бе.

— За кое?

— Ами за това, че ги доведе тези двамцата в градината под носа ми. Добре, че не хъркам насън. Свърши ли поне работата както трябва?

— Мисля, че да. Хайде, спи сега. Отивам в хола оттатък да ги забавлявам. И те са на служба, хорицата.

Тя изчезна. Крис се вторачи в тъмното и дълго остана така.

Сара погледа в хола телевизия, после пусна касета с глупав криминален филм отпреди сто години. Някакви тиквеници се биеха тромаво и се преструваха на рицари. Тя обичаше този вид филми — те ѝ служеха вместо приспивателно. Наистина скоро угаси лампата, включи събуждане с птичи хор, кафето, закуската, инсталацията за озон, влажност на въздуха и постоянна температура, та се опъна по гръб и заспа.

Сутринта се зае с тревата край вилата, а после с прахосмукачката по асфалтовия пръстен около градината. Разбира се, преди това закрепил в тръбата флаконче, което през цялото време изпускаше струйка индикаторен газ.

Не беше работила с прахосмукачката и десет минути, когато една бледолилава стъпка полека се отвори върху асфалта. Сара запя стара, религиозна еврейско песен, която помнеше от баща си при редките им тайни срещи.

След половин час картината беше ясна напълно — написана с бледолилавите стъпки по асфалтовия пръстен. Единият е влязъл в градината от север и е излязъл от същото място. Другият от изток — обратната страна на флигела — и излязъл при южната врата, прескачайки ниската ограда до нея.

— Чисто е, Крис — каза тя, като влезе при него.

Той се размърда и въздъхна.

— Пак съм гладен.

— Готово е всичко. Допускаше ли, че няма да е готово?

— Допускам, че могат да се върнат.

— Само с хвърчила, ако не искат да ги усетя. Но ако са с хвърчила, ще ги видим, нали?

Тя му разказа подробно анализа на индикациите и седнаха да закусят.

— Ето ти ключовете. — Сара ги остави на масата. До тях остави и подписаната чекова книжка. — Ето ти и това. Сега вече и ти си богат. Толкова, че можеш да имаш даже деца.

— Вече не ми трябват.

Той за пръв път произнасяше това — то го натъжи.

— Сигурен ли си?

— Да, за съжаление. Деца трябва да имат само полудивите народи.

— Това пък какво е?

— Дълго и сложно. Друг път може би ще ти го обясня. Впрочем какво значи „друг път“, след като аз сега изчезвам, Сара.

— Къде?

Крис направи неясна гримаса.

— Лесно е да се попита. Но е много трудно да се отговори, честно казано.

— Къде мислиш да живееш след... всичко това?

— Имам една добра възможност, ако Жак е там, където трябва да бъде сега.

— Кой е Жак?

— На Калвин брат му. По-малкият.

— Къде е той?

— Това вече... не е даже за теб.

Сара сбърчи лице, отиде до него и му вдигна брадичката с пръст.

— Не ми вярваш, така ли?

— Не, Сара, извинявай... но наистина не ми е точно, ако някой, който и да е освен мен, знае какво мисля да предприема. Винаги е било така с мен. Това ми е недостатък. Това дразни, зная. Не ми се сърди, Сара.

— Не ти се сърдя, Крис. Но ако отиваш далеч, вземи ме и ме остави в Алжария при родителите ми.

Крис се поколеба.

— Ще продадеш всичко и ще заминеш, така ли?

— Вече да. Ще ме вземеш ли?

Крис въздъхна.

— Хубаво се подредих с тоя сандвич вчера... Ще те взема.

Сара запали цигара, откри стъклото на големия компютър в стената и натисна десетина копчета. Седна срещу таблото и зачака.

— Какво искаш?

— Чакай малко — каза тя възбудено.

На таблото се появиха цифри и дати, те се сменяха, докато една от тях остана неподвижна.

— Не е лоша цената — рече Сара, като посочи с глава шестцифреното число на таблото.

— Какво значи? — попита Крис.

— Това е цената на вилата ми в момента според заявените търсения. Срещу две на сто мога да взема парите от банката днес.

— Ще го направиш ли?

— Да, разбира се. Нали ще ме вземеш? Слушай Крис, аз нищо повече не исках от този живот, който ми се случи, нито от този свят, в който живеем. Учих много, след като ме освободиха от приюта — нищо не излезе. Знаеш какви служби предлагат на незаконородените, ако ще и десет дипломи да покажат.

— Ти какво учи всъщност?

— История на колониите в Гренландия. И после икономика на държавите-сателити. Остави ме да ти кажа каквото бях почнала. Така. Исках да бъда богата, споменах ти, стерилизираха ме и получих парите. Исках да участвувам малко в този сън, който е животът на реално богатите. Беше ми скучно. Един прекрасен дан реших да отида при ловджийките, да опитам и това... И... нататък знаеш. Сега искам да бъда при родителите, точно в страна като Алжария и да живея старомодно. Като няма друго...

— Какво друго? — почти се сопна Крис. — Нали каза, че не искаш нищо друго?

— Нямам ли право да скрия и аз нещо от теб? Ти преди малко не скри ли?

— Добре, имаш право на всичко. Хайде да действваме, стига тия баналности и...

— И какао?

— Смешно е. Допотопно е. Как така седим и си разправяме животите и намеренията, и...

— Точно това съм мечтала, ако искаш да знаеш.

— Кое?

— Един човек като теб. И да си разправяме всичко. Да го обичам много, ей, Крис.

— Стига глупости. Хайде, продавай, ако ще продаваш и да тръгваме.

Сара натисна още бутони на големия компютър и след малко в таблото се появи името на банката и номерът на гишето.

— Да поръчам ли да ги донесат тука?

— Кое?

— Парите за къщата.

— Не, ще минем оттам. Виж какво имаш да вземаш. Гледай да не е повече от два средно големи куфара.

— Не е повече — каза Сара и отиде в централната част на вилата.

Половин час по-късно двамата бяха в такси, което шофираше Крис. Той спря пред банката и почака десет минути, докато Сара се върна с чековата книжка.

— Ето ни и двамата богати хора, които нямат нищо.

— Отвратително — каза Крис.

— Защо?

— Защото сме в обратното положение на най-доброто възможно.

— Кое е най-доброто възможно?

— Мислех, че знаеш: да си беден и да имаш всичко.

— О, засега... — тя млъкна.

— Какво засега?

— Засега аз съм и богата, и имам всичко.

— Какво значи „всичко“?

— Крис. Това значи.

— Стига глупости ти казвам! Говориш като прабаба ми наистина!

— Това съвсем, съвсем не ме обижда, ако искаш да знаеш.

— Добре. Мисли си го тогава наум. Няма защо да ме дразниш и мен.

— Ще си го мисля наум.

Частният аеродрум не беше далеч — час по-късно двамата седяха в самолета, прегледан набързо от Крис. Когато се вдигнаха високо, Сара извади апарат и направи снимки на града, от който заминаваха завинаги.

— Защо са ти такива сантиментални глупости? — попита Крис.

— Това е градът, в който те срещнах. Искам да си го имам. Когато остареея в Алжария и остана сама в градината на баща ми и майка ми, може би ще ми е хубаво, като разглеждам тези снимки.

— Пак ли започваш...

— Слушай, хайде да ме изтърпиш поне докато сме заедно, моля те. Нека да ти казвам всичко, което си мисля.

— Добре. Казвай. — Крис въздъхна дълбоко. — Толкова ли се впечатли от... нашето случайно познанство?

— Не става дума за случайността, Крис... Аз... никога не съм била с мъж, ако това... не те шокира, така.

— И как си живяла?

— Ами както в приюта. На групи. Както обикновено.

— Искаш да кажеш, че никога не си разговаряла с тези, с които си се любила, това ли?

— Не, разбира се. Защо да говорим? Какво да си говорим?

— И аз съм първото старомодно диване, което се прибира с теб в къщата ти и започвате да правите нещо като приятелство?

— Да. Но не съм казала, че си диване.

— Все едно какво си казала.

— Не е все едно.

Крис се засмя.

— Защо се смееш?

— След малко ще започнеш да ме разпитваш защо дишам. Смея се, смешно ми е нещо!

— Не викай, моля ти се! Чувам добре!

Той се засмя отново и я погали с едната си ръка, докато с другата пилотираше самолета.

— Ето, това направи, вместо да ми крещиш — утихна Сара и също се засмя.

— Добре. Щом кацнем при твоите в Алжария. Ако искаш, мога да ти направя пак всичко онова, което правихме вчера.

Сара се притисна до него в умиление.

— Дръпни се, пречиш ми така.

— Добре. Може ли да те снимам и теб?

— Да ти кажа, не е много желателно.

— Аз няма да нося снимката в полицията.

— Хайде, снимай! И престани да измисляш щуротии!

Самолетчето беше от бързите — след двайсетина минути се появи назъбеният ръб на континента, в който беше страната Алжария.

VI.

Родителите на Сара се оказаха прекрасни, кротки стари хора, които живееха добре и щастливо от зелената продукция на своите четиринадесет квадрата обработватваема площ. Тук се отглеждаха миниатюрни семенца за подправки и за нуждите на фармацевтиката. Посрещнаха Крис по най-старомодния начин на този свят и го поканиха дори да пренощува у тях. Сара го представи като човек, който я е спасил от банда разбойници.

— Имайте го за мой брат — каза тя. — Или за годеник, както искате.

— Имаме го за наш син, Сара — каза старецът. — Той е от нашата кръв и има чисти очи. Бива го за наш син, нали, Сузи?

Сузи беше майката на Сара. Тя се усмихна и кимна с приятното си лице. Каза:

— Бъди наш син, Крис. И бог да те пази от злото.

Вечерта Крис разказа на старците за войните, в които е участвувал.

— Убитите от теб гледат отнякъде, моето момче — каза старецът.

— Моля? — не разбра Крис.

— Те са някъде — поясни старецът. — Само телата им са вече никъде. Тъй както и картините на убийството им са някъде, и всичко, което човек прави. Те не се изтриват, разбира се. Нищо на се изтрива.

— Кое не се изтрива? — отново на разбра Крис.

— Нищо не се изтрива. Всичко, което е извършено тук, на земята, остава. Всеки произнесен звук също така остава.

— Къде?

— Някъде. Горе. Не знам. Но знам, че остава. Оглежда се, не разбираш ли? Както се оглежда човешкото лице във водата на кладенеца. Искам да кажа, че не е трябвало да убиваш толкова много хора. Човек дори не трябва да убива нито един човек през живота си.

Крис отвори уста.

— Зная, зная, че това е почти невъзможно вече — прекъсна го старецът. — Но аз ти казвам какво е желателно. Не е хубаво да остават картините на злото, защото те станаха много, ще натежат на небето и то ще се срути върху главите ни.

Никой не беше говорил така на Крис. Такива неща той бе откривал в старите книги, които страстно обичаше като по-млад.

— То вече се е сринало небето върху главите ни — каза Сара. — Ако ме питате мене.

— Не те питаме тебе, Сара — кротко каза баща ѝ. — И още нищо не се е сринало. Аз говоря за истинското сриване на небето върху главите ни. Много станаха картините и звуците на злото...

Говориха и други неща, но в съзнанието на Крис дълбоко се запечатаха думите на стареца за звуците и картините на злото, които никога не се изтриват.

— И къде ще отлетиш сега, Крис? — попита старецът, когато двамата сами късно пиеха кафетата си. — Ако ти се говори за тази неща, разбира се.

— Има едно място, където имам приятели, татко — каза Крис, след което мълча дълго — в момента се сети с внезапна тръпка, че той не бе произнасял думата „татко“ никога. — Но наистина засега на ми се говори за тези неща.

— Хубаво е, че казваш „засега“, Крис. В това има надежда. А надеждата в доброто, както самото добро, размиват картините на злото.

— Не зная кое е добро. Добро ли е например, ако правиш зло на злия?

— Голямо добро е — каза старецът.

— Тогава и убийството на злия е добро.

— Много голямо добро.

— Сигурен ли си в това, татко?

— Сигурен съм, че ми е много, много приятно, като ми казваш „татко“. Но онези хора, които си убивал във войните, не са били всичките зли, нали знаеш това?

— Знам го.

— Ти си ги убивал за пари, разбира се.

— Както всички — сви рамене Крис.

— Знам, военен си бил. Не е грях хората да имат деца. А вашите войни са все за това. Все да избивате по-изостаналите народи, които

въпреки всичко раждат свободно децата си, без да ви плащат страхотните данъци за това. Не е грях, че хората раждат децата си. Грях е, че вие ги избивате заради това.

— Знам — каза Крис. — Бях военен.

— Все едно, минало е вече. Добре си направил, че си се отказал макар и с цената на седем години затвор. Много добре си направил, Крис. И ако можеш да не го повтаряш...

— Тъкмо това искам да опитам. Да живея някак без да убивам хора.

— Трудно е, знам — въздъхна старецът. — Но ти си способен и млад. Добре ще направиш ако опиташ.

Говориха още дълго, докато Крис почти заспа на стола.

— Не ми се сърди, че те задържах толкова много — каза старецът. — Зная, че те чака дълъг път, но...

— Мога да си говоря с теб цели седмици, татко — каза Крис и отиде да си легне.

Той беше заспал, когато Сара се вмъкна тихо при него.

— Какво има? — попита Крис стреснато.

— Как така какво? Нали нещо говорихме.

— Говорихме сума работи.

Сара се мушна в леглото до него. Беше ѝ весело и смешно.

— Вярно е, че говорихме сума работи — каза тя, — но някои от тях не стават само с говорене, драги. Ти май ми обеща нещо, доколкото си спомням.

— Какво съм ти обещал? Сега ли ти дойде наум, когато аз заспивам.

— Недей така да заспиваш, моля ти се. Нали каза, че ще направим пак всичко онова, което правихме в моята голяма, богаташка вила. Чуваш ли, стига си дремел.

Крис изпъшка.

— Добре — рече. — Но нека да не те бия сега. Може, нали? Много ми се спи и хич не ми е до шамари, честна дума.

— Тогава поне ме оципи. Ама ячко, така.

— Сара — тихо каза Крис, докато тя го галеше. — Искаш ли да отложим цялата тази гимнастика за друг път, а?

— Защо бе, човек? Не си ли спомняш колко беше хубаво? На теб и сега ти е хубаво, аз нали усещам.

— Хубаво ми е всичко, което е свързано с теб, Сара. Ти просто си хубава, цялата. Но сега ме остави да се наспя. Моля ти се. Нали се разбираме?

— Добре. Разбираме се. Но ми оставаш длъжен, да знаеш.

— Съгласен. Ще имам да давам. Хайде сега върви да се наспиш и ти.

Сара неохотно се измъкна от леглото му, целуна го и си тръгна на пръсти към стаята. На вратата се спря, обърна се и много изненадана попита:

— Абе ти... не мислиш ли, че мога да дойда с теб?

— Къде?

— Където отиваш. На мене ми е все едно.

— Ти искаше да платиш данъка си за раждането и да останеш при родителите си законно. При Сузи и при Енох. Какви са тия нови идеи сега?

— Не знам. Така си го помислих. Още не съм внесла парите, знаеш. Може и...

Тя млъкна и въздъхна дълбоко, както се беше опряла в рамката на вратата.

— Какво може? Докога ще ме държиш така?

— Ами като видях старците, като че ли ми стига. Като че ли мога да не давам състоянието си за идиотската такса. Аз си обичам родителите, те мен ме обичат. Да кажем, че... например съм се оженила за теб, а? Омъжила, искам да кажа. Просто така, Крис, давам ти го за пример само.

— Стига глупости, Сара!

— Не бе, нали ти казах, че просто така например.

— Е?

— Ами защо да давам толкова ужасно много пари за таксата? Не е ли глупаво, а? Я помисли малко.

— Мислил съм много. Всичко съм измислил, каквото има за мислене. Лягай си и ме остави да се наспя.

— И после?

Крис изпъшка и се обърна в леглото с рязко движение.

— После си отивам, нали се разбрахме.

— Кога?

— Ей сега, след малко. Само да дремна. И вече ще те наругая, да знаеш!

— Значи...

— Значи — чао! Казах ти сто пъти.

— Добре. Сутринта пак ще си поговорим малко, нали?

— Благодаря, но няма да можем. Аз излитам. Поздрави Сузи и Енох. Това са велики хора, да знаеш. Аз му казах два пъти „татко“. Кажи им, че ги обичам, направо. Това е истина. Хайде, изчезвай!

Босите стъпки на Сара утихнаха, след малко Крис заспа и — поне такава чувство имаше — след минутка собственият му глас каза от часовника на ръката му, като я дърпаше: „Хайде Крис, дойде моментът. Ставай и... ти знаеш как.“

Крис стана. Съмваше се. Облече се, тури в уста три хапчета — храна за цял ден — и се запъти към самолета. Не се обърна назад. Едва когато двигателите заработиха и той натисна лоста, хвърли едно око към къщата на Енох.

Стори му се, че едното ъгълче на пердето е вдигнато и очите на Сара го гледат оттам. Измърмори нещо неопределено и след минути самолетът се беше издигнал високо.

С едно зареждане Крис прекоси океана и с още едно — големия див континент, на територията на който се простираше страната Бражентина. Насочи се по голямата река, която търсеше — нагоре по течението. Не след дълго откри платото и забеляза дълбоките, тесни, отвесни каньони. Пусна информационен облак и включи приемателите.

Един от тях влезе в действие и от него се чу тихият ясен глас на Жак:

— Калвин, ти си, нали?

— Не, Жак — каза Крис. — Аз съм Крис.

— Къде е Калвин, Крис?

— Ще ти обясня...

— Няма ли го вече Калвин? Отговаряй, Крис. Недей да мълчиш, когато те питам за това.

— Няма го, Жак. Ще ти разкажа.

Гласът в приемателя се загуби.

— Ей, Жак. Ще ти обясня всичко. Обади се, Жак. Свършвам горивото и трябва да кацна. Чуваш ли ме, Жак?

Никой не се обаждаше. Крис погледна измервателя на горивото и отново поиска кацане. Отново никой не му се обади. Той разгледа местността подробно — едно високо плато с отвесни стени, самото плато като неимоверна чаша, в която се синееше езеро. Картината приличаше на шадраван, какъвто Крис някъде бе виждал в детството си и сега не можеше да си спомни точно къде. Липсваше само водоскокът в средата и увеличението на шадравана бе около едно към милион.

— Виждаш ли дъгата южно от езерото? — попита Жак в приемателя.

— Да, Жак, виждам я. Тъкмо се безпокоя, че...

— Кацай. Това е пистата. Аз съм наблизно.

Крис се приземи с голямо облекчение и докато излизаше от самолета си, видя как Жак лети към него. Приличаше много на юношите, които се забавляваха в парка със своите крила, но двигателят беше твърде различен. С две думи Жак приличаше на огромна оса — по звук и по острота на летенето.

Той кацна до Крис, подаде му ръка и се загледа в очите му.

— Как стана?

Крис сви рамене. Попита:

— Нямах ли тук телевизори?

— Повреди се антената. И не искам нищо да следя от вашия свят. Не ми трябва нищо. Ако ми трябваше, щях да се върна там. Вече имам с какво да живея и там. Кажете за брат ми и да наговорим повече.

— Беше с автоамфиподводницата. На излизане от езерото отгоре го ликвидираха. Бях близо, видях с очите си всичко. После го гледах и в новините. Това е, Жак...

Те помълчаха малко, после Жак каза:

— Сядай тук.

Той разгъна малко столче в скута си — подобно на някогашните туристически и въдичарски столчета.

— А самолетът?

— Да си стои, където е. Крокодилите не излизат до пистата, пък и не ядат нито титан, нито алуминий. А диваците не могат да пилотират.

Крис седна в столчето и се върза с двата колана, които Жак му преметна през раменете. „Осата“ забръмча и двамата се понесоха във въздуха с шеметна скорост.

Кацнаха в лагера под езерото. Каньонът беше тесен, с отвесни скалисти стени от два километра височина. Имаше три туземски колиби, които вътре се оказаха свършени, модерни жилища.

— Тази беше за брат ми — каза Жак. — Настанявай се в нея.

— А другата?

— Другата беше за теб. Ще търсим трети човек при това положение. А ти от днес си за мен Калвин. Ясно?

Крис кимна.

— Трябва ли трети човек?

— Задължително. И то бял човек. И...

— Какво направи с другите?

— Очистих ги всичките. — Жак сви рамене. — След като се разбрахме с Калвин, че ще дойдете двамата... уморен ли си много?

— Не, никак — каза Крис.

— Ами ако искаш да ти покажа основната работа.

Жак извади още един малък летателен апарат, Крис го монтира на гърба си. Пое мълчаливо от Жак странната малка пушчица и все тъй мълчаливо го последва във въздуха.

След десетина минути, когато двамата летяха бавно и ниско над реката сред джунглата. Жак се прицели със своята пушчица към един от големите крокодили, мъкнещи се панически към водата. Той се преметна по гръб и остана на мястото си.

— Тия са наплашени — каза Жак в слушалката на Крис. — Виж как се стряскат от звука на летателните ни апарати. Повечето са вече наплашени. Но има райони, в които работата не е точно така. Искаш ли да опиташ?

Крис се прицели със своята пушчица в друг голям крокодил, който бе на метър от водата. Той моментално се обърна по гръб и остана така.

— Браво, Крис! — каза Жак в слушалката. — Точно така си представях нещата, още когато Калвин ми каза за теб. Давай сега след мен.

„Осата“ на Жак бръмна злобно и рязко, със страшна скорост се извиси над реката.

Крис направи маневрата не по-лошо от него и двамата се понесоха над непрогледната джунгла.

VII.

Още от въздуха Крис видя колибите, към които Жак се насочи и кацна. Той го последва. Така двамата се озоваха на площада сред селцето, състоящо се от четиридесетина туземци — мъже, жени и деца. Не трябваше дълго да се общува с тях, за да разбере човек, че това са хора от каменната епоха.

— Най-големият връх на цивилизацията при тях е огънят — каза Жак. — Но са много добри дерачи.

Той даде знак на двама от мъжете и те приближиха. Върза ги с коланите при себе си, после даде знак на още двама да се приближат до Крис. И Крис върза вторите двама при себе си. Всред облак прах и олелия в селцето Жак и Крис отлетяха отново заедно с четиримата туземци.

Те се върнала при убитите крокодили и кацнаха там. Жак даде на четиримата диваци по един нож и по една малка секира. Със странни, съвсем непознати за Крис едносрични думи той ги инструктира. С поклони и разперване на ръце диваците дадоха знаци, че всичко разбират. След това се захванаха с дрането на двата крокодила — Крис бе изумен от тяхната невероятна сръчност.

— Ами горе-долу това е цялата процедура — каза Жак, като се освободи от летателния апарат и седна на един голям пън.

Крис гледаше и мълчеше.

Когато кожата бяха отделени от трупове на крокодилите, Жак ги върза на руло и каза:

— Вземай ги, Крис, и в лагера. Аз ще поработя още малко и ще те чакам тук след около два часа. Имаш време и да се починеш, когато оставиш кожата в хладилника.

Крис отлетя с кожата. Диваците седнаха на пъна и с настървение се захванаха с дъвките, които Жак им подхвърли. Сам той отново отлетя да търси други крокодили наблизко.

Два часа по-късно, когато Крис се върна, край пъна имаше свити на рула още седем крокодилски кожи. До тях седеше един от диваците.

— Ло ла! — каза той с лай. — Ло ла!

Дивакът сочеше небето, после земята и повтаряше: „Ло ла“.

Крис остана на почитателно разстояние от него — не можеше бързо да свикне с крясъците му.

— Добре де, разбрах — каза по едно време. — Ло ла. Млъквай вече.

— Ло ла! Ло ла! — заповтаря с още по-голямо усърдие дивият човек.

Жак се върна с тримата, после с Крис отлетяха да донесат други пет кожи.

— Станаха ли четиринайсет? — попита Жак, като се усмихна за пръв път, откакто Крис бе дошъл.

— Да — каза Крис.

— Нормална надница — каза Жак. — Хайде да ги отнесем, после ще се върнем да приберем дерачите.

Когато двамата отлитаха с кожата, диваците нададоха истерични викове — не искаха да останат тука сами. Жак направи един кръг над тях, като им показа пушчицата си. Те мигом млъкнаха и се хвърлиха на земята по очи.

— Добре държиш властта тука — каза Крис, когато бяха в лагера и подреждаха крокодилските кожи в хладилника.

— Иначе отдавна щяха да ме изядат.

— Човекоядци ли са?

— Не знам. Не е ли все едно дали ще те изядат, след като те заколят?

— Не съм мислил за това — каза Крис. — Какво ще правим после?

— Кога после?

— Въобще какво правиш през другото време, когато не биеш крокодили?

— Ще ти покажа — каза Жак. — Тъкмо ще преценя твоя самолет бива ли го за всичко.

— Той не е мой — каза Крис. — Той е на Калвин.

— Той е твой и на Джулия. Вече. Калвин го няма. С Джулия ще делите процента си.

Жак взе гориво и след половин час двамата бяха много далеч от лагера под езерото. Пилотираше Жак.

— Не е лош — каза той, като имаше предвид самолета. — Но е малък. Имаш ли пари за по-голям?

— Имам, но и те са на Джулия — каза Крис.

— Все едно. Продаваш този и купуваш по-голям. С максимален резервоар.

— Къде ще стане това?

— Където отиваме сега — каза Жак.

След още половин час Крис видя огромен град на брега на океана.

— Кое е това?

— Риока — каза Жак. — Новата столица на Бражентина.

Риока наистина беше безумен град — нещо, в което Крис се убеди, докато го прекосят с такси от аеродрума до търговския център. Жак го заведе да пият кафе и му посочи компютъра.

— Колко са ти парите? — попита той.

— Всичките ли?

Жак кимна.

— Седемнайсет милиона.

— Добре. Продавай този и купувай друг с огромен резервоар.

Крис даде данните на своя самолет в компютъра, след това даде данните за заявката си.

След секунди се появи цената за самолета, който Крис продаваше. След още няколко секунди се появи и цената на самолет, какъвто Крис търсеше. Разликата беше шестнайсет милиона и осемстотин хиляди. Крис се усмихна.

— Какво има? — попита го Жак.

— Оставам така, както си бях, когато излязох от затвора. И както си бях преди да вляза.

— Има хора, които не могат да имат пари, Крис. Може да печелят милиарди, но... Просто така им е писано.

— Мисля, че съм от тях — каза Крис.

— Ако всичко върви нормално, вече няма да си. Почти ти обещавам. Виж къде е този самолет, който ти трябва.

Крис попита компютъра. След секунди на таблото беше адресът на частният аеродром, където се намираще желаният самолет.

— Вземи парите от твоя и да вървим, ако искаш.

Крис попита компютъра къде да остави ключовете и да си вземе парите — оказа се една от най-близките банкови кантори.

— Да искам проба на новия, а? — попита Крис, когато взе парите за стария.

— Няма смисъл — каза Жак. — Данните в Риока са абсолютни за всичко.

По видеотелефона пред входа на банковата кантора Жак се обади на някакъв човек. Крис запомни от екранчето побелелите му коси и тежките, черни вежди.

— Здравсти — каза Жак на белокосия. — Четиринайсет нови, искаш ли ги сега?

— Здравсти, Жак. Искам ги — каза онзи.

— Ела утре на мястото в определеното време. Чао.

— Чао — каза белокосият с дебелия вежди.

— Запомни ли го добре, Крис?

— Да.

— Хайде да си вървим тогава.

Крис плати в бюрото новия самолет, получи ключовете и отидоха при него. Заредиха го и отлетяха към каньона.

— Защо трябва такъв резервоар? — попита Крис, като пилотираше.

— Някакъв тиквеник от Европа изследва диваците. Домъкнал се почти до каньона. — Жак изпъшка. — Мисля, че е разбрал нещо за нашия бизнес и сигурно ще изпее някъде. Очаквам неприятности, Крис.

— Друг път случвало ли се е?

— Какво?

— Неприятности.

— Веднъж един ловец. Видях го, като прелита, и го стигнах. Страхотен симпатяга. Браконьер. Философ. Мъжага. Ако не беше дошъл ти, щях да го взема него. Имах му адреса.

— Той няма ли да изпее?

— Никога. Нали ти казах — страхотно момче. А, и веднъж хеликоптер с полицаи, но...

— Очисти ли ги?

Жак разпери ръце — не е имал друг избор.

— Слушай, Жак, какъв е моят процент сега?

— Според влога ти, Крис. Както е нормално.

— Не сме ортаци, нали!

Жак се усмихна криво.

— Няма ортаци, Крис. Никъде, никога не е имало. В нищо. Това може би се е случвало в средните векове. Или някога назад, в историята на полудивите ни прадеди. Знаеш ги тия работи.

— Да, знам.

— Тогава защо ме питаш?

Крис мълча дълго, накрая се усмихна и каза:

— Извинявай.

— Няма нищо, де — каза Жак. — Но за да знаеш какъв ти е влогът, трябва да видиш моя.

— Няма нужда да го гледам, ти можеш да ми го кажеш.

— Около деветдесет на сто от цялата работа — въздъхна Жак. — Тоест, в сегашния миг ти ще имаш десет процента от печалбата.

— Колко прави това?

— Около двацет милиона месечно, Крис. Не е много малко.

Вече бяха над реката в джунглата, чиито извори идваха от лагера при езерото с каньоните. Лесно беше за Крис да си даде сметка, че ще работят с Жак наравно, за да получават: Жак — деветдесет на сто от печалбата, а той, Крис, само десет на сто.

— Така е — каза Жак.

— Кое?

— Това, което мислиш в момента. — Жак беше сериозен, въпреки че с първата си дума почти щеше да прихне. — Ако имаше още малко капитал някъде...

Крис мълча, докато кацнат.

— Май имам още малко — каза той, когато бяха в лагера.

— Помисли си — рече Жак. — На твое място бих вложил всичко, което имам изобщо. Тази игра без друго си е такава. И ако ти мислиш като мен, утре, когато закараш кожата на онзи с бялата коса и дебелия вежди, можеш да се отбиеш до Риока и да поръчаш изтегляне на... каквото имаш. А, забравих да ти кажа, че кметът на Риока е бял.

— Сериозно ли говориш?

— Казах вече. Колкото да звучи невероятно, кметът на Риока е бял. Може би единственият град на континента, който има бял кмет.

— Не знаех — каза Крис. — Това е много добре.

— Даже и за президент на Бражентина се говори, че не бил напълно черен.

— Какво значи „напълно“?

— Каквото значи, Крис. Говори се, че президентът имал бяла прабаба. Аз почти вярвам в това, когато му гледам лицето.

— Виж ти — каза Крис, — да не повярва човек. Държава с президент, който не е стопроцентово черен.

— Мисля, че го четох в някакъв официален справочник. Все едно, исках да ти кажа, че след като предадеш кожата утре, можеш да си събереш авоарите. Защото от тази десет процента, които засега ще вземаш, половината са на Джулия, забравих да ти кажа и това.

Крис го погледна. Жан беше напълно сериозен.

— Не ти ли дойде наум?

— Не — каза Крис. — Мислех, че само трябва да й върна, каквото съм взел от нея.

Жак поклати глава отрицателно.

— Тя е участник, Крис. Взема половината от онова, което се взема извън моето. Разбираш ли?

— Да, сега ми е ясно всичко.

— По финансовите въпроси — каза Жак. — А има още неща, които... ще разбереш, когато им дойде времето.

— Надявам се — каза Крис и в същия миг изпита остро желание да остане сам.

Това — да останеш сам в лагера под езерото — не беше толкова лесно, след като обитателите са всичко на всичко само двамата с Жак. И затова Крис каза:

— Спи ми се.

Той взе хапче за сън, а Жак се запъти към летателния си апарат.

— На мен пък ми трябва една от дивачките — каза той и отлетя.

VIII.

По картата, която Жак му даде, Крис намери лесно мястото на срещата с белокосия. Видя неговия самолет отдалеч, приземи се и му предаде кожата.

— Вие ли трябваше да бъдете с Калвин? — попита онзи.

— Аз.

— Не сте ловецът, значи.

— Не — каза Крис.

— Жалко за Калвин.

Крис въздъхна.

— Поздравете Жак — каза онзи, сбогува се и отлетя с кожата.

Докато летеше над океана, Крис не можеше да изгони от мислите си възрастния, белокош човек с дебелия вежди... И му беше приятно да мисли за него. Но Крис сега не летеше към Риока, тъй като нямаше никъде, никакви авоари — той летеше отново към страната Алжария и се надаваше, че Сара не е хвърлила своите милиони за глупавата такса за раждане.

А Сара не само че беше хвърлила своите милиони за таксата, но дори бе съобщила в държавните вестници всичко това. Неописуемо горда и щастлива, тя помагаше на родителите си в градината.

Когато видя Крис, хвърли малката чапа, с която копаеше лехата и изпищя.

— Не може да бъде!

— Както виждаш, може — рече Крис. — Но не бързай да се радваш, докато не си разбрала защо идвам.

Сара продължи да се радва и когато разбра. Хвърляше се по него, целуваше го и покрай хилядата думи, които изрече набързо, спомена:

— Мисля, че Енох и Сузи имат малко пари, щом е така работата. Но трябва да им кажеш какъв вид е твоят бизнес.

— Не — каза Крис.

Сара помисли малко и предложи:

— Ще ги излъжеш. А, Крис? Моля ти се.

Той я погледна със съжаление.

— Ако исках да лъжа, нямаше да съм там, където съм сега. Щях да си стоя в този свят, от който идвам изобщо, и щях да печеля много.

— Зная, но...

— Няма, „но“. Не искам повече да чуя дори от теб това.

— Няма. Но има „но“.

— Какво?

— Но тогава аз ще ги излъжа. Може ли?

— Те са ти родители, Сара. И вече официални, на всичкото отгоре.

— Ти си ми Крис. Мога да ги излъжа, щом няма друг начин.

Крис поклати глава. Прииска му се веднага да си тръгне обратно.

— Чакай, Крис! — извика Сара. — Моля ти се, нека да... Чакай, моля ти се!

Когато четиримата седнаха да обядват по старомодния начин, Сара каза на баща си:

— Крис има нужда от пари. Затова е дошъл. Не е знаел, че аз...

— Много пари ли ти трябва, Крис? — попита Енох.

— Колкото може. — Крис се усмихна.

— Колкото може повече, това искаш да кажеш, нали? — наведе се към него Енох.

— Това иска да каже, разбира се — каза Сузи.

Крис кимна мълчаливо.

— За каква работа ти трябва много пари, Крис? — попита старецът.

— Не, съвсем почтена, татко — каза Крис и въздъхна с облекчение.

— Пак ли... ще убиваш хора?

— Не. Не точно хора.

— Животни ли?

Крис кимна.

— То е почти същото вече, Крис. Сега не е като преди век, когато хората са убивали животните по разни причини, та даже и за спорт. Знаеш какво е сега.

— Знам, татко. Не ми давай никакви пари. Аз не дойдох да искам от тебе пари, Мислех, че Сара...

— Така е, така е — каза милата Сузи. — Но Сара направи много добре, като си плати таксата. Тя сега си е нашето дете и пред лицето на хората. Това е най-хубавото нещо на този свят, Крис — да си имаш дете и то да бъде законно. Да ти носи името. Да живеете заедно. О, Крис, ти не можеш да разбереш колко хубаво е това!

— Чувствувам какво е, майко — каза Крис.

— Ще ти дам пари — каза Енох. — Но ще ти дам половината, Крис.

— Половината от... — Крис не разбираше.

— Половината от тази пари, които щях да ти дам, ако бизнесът ти беше почтен.

— Ти ще му дадеш пари, за да убива животни, така ли? — вдигна вежди старата Сузи. — Не те разбирам, Енох.

Старецът махна с ръка.

— Той ще ги убива ако не му дам парите, Сузи. Той пак ще ги убива, нашият Крис. Толкова ли не ти идва наум?

Крис спря да се храни и се загледа неподвижен в очите на стария Енох.

— Нашият Крис, чу ли, Сузи? — Старецът се обърна към жена си с чистите си, умни очи. — Той е нашият Крис, затова не мога да не му дам парите.

Сара остави приборите си и се хвърли да прегърне баща си.

След вечерята, когато си легнаха всички, тя отново се примъкна в стаята на Крис, та се сгуши при него в леглото му.

— Аз печеля, знаеш ли? — прошепна му. — Аз изкарвам тука, в градината. Ще ги събирам за теб, Крис. Искаш ли?

— Не — каза той. — Събирай си ги за теб.

— Но на мен не ми трябват! За какво са ми на мен сега пари? Нали виждаш, че имам всичко? Нали знаеш, че вече имам всичко?

— Виждам. Знаем. Ти... пак ли няма да ме оставиш да се наспя?

— Разбира се, че няма, Крис. Не се излагай, моля ти се!

Те се любиха по най-най-старомодния начин на света — подобно на пра-пра-дядовците и бабите си.

По същия начин всички закусиха — отново на маса, с прибори и готвени храни, с изобилно зелено, за всекиго отделни листа. Освен лука и марулевите листа сега имаше един огромен морков, от който изядоха почти половината.

— Глезите ме тук — каза Крис. — Толкова ви обичам всичките. Ще се опитам много скоро да върна парите.

— Не бързай с това, Крис — каза старецът. — Не бързай, ако те увеличават печалбата ти. Аз не ги влагам в банките, не правя друг бизнес освен градината си. Парите, Крис, колкото трябва на тялото, толкова вредят на душата. Аз съм стар вече и моето тяло все по-ясно губи битката с моята душа, сине. Да си жив и здрав, сам да се убедиш във всичко това. Не бързай да ми връщаш парите, а бързай да спечелиш твоите пари. Така по-скоро ще млъкне силното ти младо тяло и ще даде простор на душата ти.

Крис отлетя силен, със самочувствие, което не бе имал от далечните си юношески години. Парите бяха толкова, че — по предварителни изчисление — процентът му от печалбата щеше да стигне около двайсет и пет на сто.

Жак не се зарадва особено, когато направиха точната сметка.

— За мен остават седемдесет на сто сега — каза той, като гледаше мъничкото компютърче в ръката си. — Защото твоите стават при това положение трийсет.

— Петнайсет — каза Крис. — Нали половината са за Джулия.

— Джулия не е тук — каза Жак. — Тя знае, че нямаш. За нея пет, за теб — двайсет, и за мен седемдесет и пет. Става ли?

Със скоростта на компютър Крис разбра предложението — да скрият от Джулия истинските съотношения на капиталите и практически да разделят по пет процента от нея.

— Става — каза той. И му беше безкрайно неприятно.

— Защо не взе ловеца? — попита, когато с Жак тръгнаха отново да убиват крокодили.

— Защото Калвин ми е брат.

— Той какви капитали имаше?

— По-големи от твоите. — Жак се усмихна. — Аз щях да вземам по-малко, ако бяхме заедно с ловеца.

Нещата бяха вече ясни за Крис. Самата работа с крокодилските кожи не беше проблем — дори му доставяше някакво атавистично удоволствие. Но много скоро, само за няколко дни, в него узря мисълта, че той, Крис, всъщност не знае какво иска от себе си. Съвършено ясно му беше, че иска да избяга от света, след като избиха с Калвин толкова полицаи. Също толкова му бе ясно, че иска да

спечели достатъчно пари, с които да... какво? Това не знаеше Крис — какво ще прави после. Не знаеше и кога е това после. Летеше, стреляше с настървение, пренасяше кожата на белокосия човек с дебелия вежди и всичко, което печелеше, прибавяше към своя дялов капитал. За няколко месеца процентът му се дигна почти двойно, тъй като Жак не прибавяше от печалбата си към дяловия си капитал.

— Защо правиш това? — попита го Крис една вечер, докато седяха пред колибите си под езерото с каньоните.

— Имам двама сина — каза Жак. — Те учат. Те ще стават... нормални граждани. Така искат. На тях пращам печалбата.

— Къде са?

— В Индустралия.

— Колко са годишни?

— Големият — на двайсет и три, малкият — на осемнайсет.

— Да са ти живи и здрави — каза Крис и въздъхна.

— Ти не си ли мислил за това?

— За кое?

— Да имаш деца.

Крис се усмихна.

— Ако имах деца, те трябваше да бъдат законни. Откъде милионите за таксите?

— Сега ще спечелиш. Още си твърде млад. Тъкмо си за баща. Знаеш ли какви момичета има в Риока?

Крис нищо не каза. С една клечица си драскаше по пясъка пред краката.

Вечерта беше прекрасна, чуваха се птичи гласове и шумът на водопадите. И сутринта беше още по-прекрасна, когато — тъкмо щяха да излитат към блатата край голямата река — в небето се появиха два хеликоптера.

— Моментално след мен! — извика Жак в слушалката и полетя към сянката на каньона.

Крис го последва. Двамата останаха във въздуха, на място, под скалния ръб на езерото, в огромна ниша. Крис извади телескопа и го насочи към хеликоптерите. Същото правеше и Жак.

— Вътре има от нашите, Жак! — извика Крис в слушалката. — От диваците!

Жак видя в хеликоптера един от туземците и изрева.

— Ще ги одера живи! — извика той в слушалката. — Знаеш ли откога им се каня! Заеми се с левия, Крис! Изчакай само да останем в гърба им!

Хеликоптерите бавно минаха над лагера. От тях се проточиха обективи на камери и те подробно снимаха всичко.

— Готов ли си? — попита Жак в слушалката.

— Да — каза Крис.

— Хайде след мен. Левия за теб.

Невероятната оса на Жак бръмна след десния хеликоптер и след малко той светна във въздуха като парче лава.

Крис се насочи към другия хеликоптер — той също се превърна в топка от лава.

Жак прибра в кутията на летателния апарат лазерушката си и извади допотопна тежка картечница, която сглоби за секунди. Отправи се рязко надолу към джунглата, без да каже дума.

— Къде отиваш, Жак? — попита го Крис в слушалката.

Жак не отговори.

— Ей, Жак, не ме ли чуваш?

Крис се завъртя над свалените, стопени хеликоптери и внезапно, също тъй рязко, полетя след Жак.

— Жак, чакай! — викаше той в слушалката. — Чуваш ли, Жак, недей!

Жак беше вече над туземното селце. Завъртя се над площада, по който се струпаха туземците. Насочи допотопната картечница и тя затрака.

Крис видя последния танц на туземците, които оставаха в различни криви пози по площада на своето диво, малко селце.

— Жак! — крещеше той — Жак, какво правиш?!

Жак продължаваше да стреля докато и последният туземец не бе прострян.

IX.

Гледката беше ужасна — четиридесетина туземци, млади и стари, мъже, жени и деца, лежаха простреляни на площадчето между колибите. Жак вървеше между труповите и ги обръщаше с крак, да им види лицата.

— Той е, разбира се! — извика накрая, когато бе разпознал всички.

— Кой? — попита Крис със слаб глас.

— Вождът им. Той ни е предал. Той знаеше няколко думи от човешки език. Заради двете му кучки!

— Какви кучки?

— Две момичета имаше при мен, от неговите. Гледаше ме лошо. Знаех си аз! Трябваше да го махна веднага!

Жак беше бесен. Крис, който бе избил стотици хора във войните, сега не се чувствуваше добре.

— Какво? — извика към него Жак. — Жал ти е, така ли? А като ни предадат, тогава няма да ти е жал!

— Не става дума за жалост, Жак — тихо каза Крис. — Но между другото се питам кой ще дере сега крокодилите. Ти не остави нито един жив от тях.

— Аз! — крещеше Жак. — Да не мислиш, че тия двукраки животни могат да свършат каквото и да било по-добре от мен? Мислиш ли такова нещо, а?

— Стига си ми крещял, Жак. И без това картината достатъчно ми напомня за военната служба. Имам добър слух.

Жак млъкна.

— Какво ще ги правим сега?

— Ще ги изгоря — каза Жак. — Какво друго да ги правим?

Той отлетя към лагера за огнепръскачката. Крис обиколи колибите на туземците и в крайната, последната, в която влезе, откри момиченце на около шест години. То го гледаше неподвижно от полумрака в дъното на колибата и се опитваше да се скрие в сухите

листа, върху които лежеше. Крачето му беше счупено — Крис разбра защо не е успяло да излезе от колибата и да сподели съдбата на всичките си сънародници.

— Ей, не бой се — каза той меко. — Не бой се, аз съм Крис. Я дай да видя какво има на крачето.

Момиченцето издаде звук, подобен на звука, който издават котките, при внезапна близост с куче.

— Не бой се, де — каза Крис и опита да се усмихне. — Няма нищо лошо да ти се случи, обещавам ти.

Когато посегна към счупеното краче, момиченцето се опита да го ухапе с животински рязко движение. Крис се дръпна — отърва се само с две дълбоки рани на дясната си ръка от ноктите на детето.

— О, виж ти — каза той. — Така не можем да се разберем... Боди.

Той се засмя, въпреки болката от драскотините, Хареса му това случайно име, което даде на дивото момиченце.

— Ти си Боди — посочи го той, като се смееше. — Аз съм Крис. — Посочваше момиченцето и повтаряше името, което му избра, после посочваше себе си и повтаряше своето име.

Крис седна в колибата до момиченцето и му приказваше кротко.

— Слушай сега, Боди, първата ни работа с теб е да оправим крачето. Ще му сложим една шиничка, ще го бинтоваме, може даже да го гипсираме, ако в лагера се намери гипс. После ще си играем с тебе и така неусетно ще оздравееш. Ще си живееш при мен, ще те науча да говориш. Всичко ще бъде добре, Боди, само не трябва да виждаш това, което се случи преди малко откън. Не трябва да виждаш какво стана с майка ти и баща ти, нито с братята и сестрите ти, нито нищо. Ето това е проблема. И за тази цел Крис сега трябва да те приспи. Просто няма друг начин да те измъкна оттук, без да ги видиш, разбираш ли? Ето сега, така...

Той извади флаконче от джоба на ризата си, отвори го внимателно и насочи малката струйка газ към детето. За по-малко от половин минута то вече спеше дълбоко.

— Хайде сега, Боди, — каза Крис, като го взе на ръце. — Хайде, защото ако продължаваме да стоим тука, може и Крис да заспи, което не се препоръчва.

За всеки случай той взе малко хапче, после излетя с момиченцето към лагера.

Жак тъкмо се готвеше да излети с огнепръскачката към селцето на туземците.

— Какво е това пък? — попита той, като видя дивото момиченце в ръцете на Крис.

— Боди — каза Крис. — Представям ти я.

— Да беше казал, щях да ти оставя една-две по-големки. Това още не става.

— Аз не го вземам за това, Жак. Просто така, вземам си го да го отгледам.

Жак отлетя, без да каже нищо повече.

Крис намери гипс в добре обзаведената аптека на лагера и докато дивачето спеше, успя много добре да гипсира крачето му. След това го изчисти цялото със специален разтворител, та го настани в чистото легло.

— Така те искам, Боди — каза той накрая и въздъхна. — Ще видиш какво чудесно дете ще излезе от теб, стига да се разбираме.

Нещата в мислите му се промениха толкова рязко, че той се изненада силно от себе си. С голяма готовност набра плодове и се захвана да приготви храна, близка до менюто на туземците. Бе изпълнен с бодрост и добро настроение. Дори се сети да направи от клечки и конци играчка с която мислеше да забавлява дивачето.

Когато се върна, то беше изчезнало. Крис трескаво обиколи навсякъде около лагера, като викаше: „Боди! Боди, къде си?“ — като че ли вярваше че дивото момиченца ей сега ще му се обади.

Беше нещастен, вбесен от себе си. Седна пред колибата си и грубо се изруга. Тогава чу шум в дървото над себе си и погледна нагоре.

Дивото момиченце се бе покатерило високо в клоните на вековното дърво и се бе скрило в листата. Само гипсираното му краче се белееше.

— Боди! — извика Крис радостен. — Ей, хлапенце, ела тука веднага! И се не бой, чуваш ли? Къде си тръгнало, с този счупен крак, а?

Повече от час Крис увещаваеше детето да слезе от дървото — ефектът бе същият, ако бе увещавал някой от клоните на дървото. Ни

мръдване, ни звук — само очите на дивото момиченце от време на време святкаха през листата.

Жак го завари да обикаля под дървото и да говори към Боди.

— Губиш си времето, Крис — каза той. — Абсолютно невъзможно е да те послуша.

— Аз трябва да го сваля. Ще го сваля, ще го вържа, ако трябва и ще го отгледам. Казах ти вече!

— Отгледай го и го прави каквото искаш. Но аз ти казвам, че то никога няма да слезе от дървото, докато сме наоколо. Може би само...

Жак не довърши мисълта си и отиде към своята колиба. След малко се появи с двете „кучки“. Това бяха момичета на около дванайсет години, съвършено развити и учудващо хубави.

— Ей ги — каза Жак. — Заради тях стана всичко това. Заради онзи идиот, който се опита да ни предаде. Избери си едната, ако искаш.

— Избирам си Боди, докога ще ти го повтарям? Искам детето, то си е мое. Запази си „кучките“ и си намери нови, ако искаш. Само че не знам откъде вече ще ги избираш.

— Само на двайсетина минути оттук има друго такова племе, не бой се. Няма и две хиляди километра оттук до тяхното село.

— Нямам никакви други интереси, Жак. Искам да отгледам това дете. Защо всъщност изведе тия двете?

— Те ще го свалят, надявам се. Иначе...

Жак не довърши отново, вместо това извади дълъг бич и шибна земята в краката си. Двете хубавици веднага паднаха на колене и вторачиха красивите си очи в него.

Жак посочи момиченцето в дървото, после посочи земята пред краката си.

Дивите хубавици бавно се изправиха на крака.

— Йо я! — извика едната към момиченцето на дървото. — Йо я!

— Я йо! — изпищя то от дървото. — Я йо! Я йо!

Едната започна да скача на място и да пляска с ръце, като издаваше пронизителни, пискливи звуци. Другата се изкачи по гладкия ствол на голямото дърво, буквално с пъргавината на котка. След минута тя бе вече долу, като в прегръдката си държеше Боди.

Жената погледна Крис, посочи с пръст гипсирания крак и извика няколко пъти:

— Ю! Ю!... Ю! Ю!

— Ти ли си гипсирал крака му, това те пита — поясни Жак.

— Аз, да — каза Крис. — И го измих и храна съм приготвил и въобще трябва да бъдете свършено спокойни, докато съм тук.

Жената каза нещо на дивото момиченце и то като че ли се усмихна. Другата продължаваше да танцува на място и да издава пискливите си звуци.

— Дай им дъвка — каза Жак. — И на трите.

— Нямам у мен.

Жак незабелязано му пхна в джоба няколко ароматни, вкусни, упойващи дъвки. Крис приближи жената, която държеше детето, и подаде две дъвки. Тя ги грабна светкавично от ръката му, и то така, че му останаха нови три драскотини. Лапна ги с обвивките, които след две секунди бяха изплюти на земята. Крис погледна към другата жена и тя спря да танцува. Подаде и на нея дъвка. Същото движение, нови няколко драскотини и Жак се разсмя.

— Подхвърляй им ги, Крис. Иначе ще ти смъкнат кожата на ръката.

Крис извади нова дъвка и показа с пръсти, че тя ще бъде за детето. Жената, която го държеше се засмя и поклати глава. Той внимателно подаде дъвката на дивото момиченце. Когато беше достатъчно близо до него, то я грабна и по същия начин я лапна с обвивката. На него му трябваша още две секунди повече, за да изплюе тази обвивка, но гримасата му след това стана още по-лъчезарна, отколкото гримасите на жените.

— Дванайсет — казваш? — попита Крис.

— Кое?

— Годиците на тези твоите... дами.

— Толкова. Те раждат на девет, на десет. Това са всъщност стари моми.

— Значи ти за две стари моми ликвидира цяло едно племе, така ще излезе работата, Жак.

Жак сви рамене.

— Онзи тиквеник е виновен. Вождът им. За нищо на света не можеш да ги накараш да се доближат до цивилизовани хора, но като дойде до ревност и мъст...

— Ревност и мъст — повтори на себе си Крис. — Ако прибави човек и „завист“, може да сметне, че двигателя на цялата наша

цивилизация е описан. С три думи, „Ревност, завист и мъст“. Не виждам нещо друго, което размърдва цивилизования човек.

С големи уговорки и безкрайни дъвки — които дивачките, разбира се, гълтаха, — Крис успя да докосне дивото момиченце няколко пъти. Паническият страх така бе приспан и вечерта на този ден петимата — Крис, Жак, двете дами на Жак и малката Боди — устроиха угощение с празненство. Бяха наклали голям огън сред лагера, пекоха плодове и месо, пиха ферментирали, ароматни сокове, примесени с по мъничко алкохол. Дамите се напиха така, че се тръшнаха край огъня в почти истерични смехове, а Боди заспа в ръцете на Крис.

Той внимателно я пренесе до леглото и се върна при другите.

— Една мечта ми беше останала само — каза той. — Сега май и тя се осъществи.

— Детето ли? — попита Жак.

Крис кимна.

Жак му подаде шишето, което държеше.

— Можем да полеем случая, тогава. Дано се опитоми, твоята Боди.

Крис пое шишето и отпи две глътки.

— Избери си едната, де — каза Жак, като гледаше търкалящите се в праха диви госпожици. — Която и да е.

— Благодаря — каза Крис и се усмихна.

— Защо? Не ти ли харесват? Държат се много добре, ако искаш да знаеш. Нямам нито една драскотина, както можеш да забележиш.

— Напротив, харесват ми. Готини са. Но не ми е до това сега, Жак.

— Ти как си?

— С кое?

— Изобщо с интереса си към жените?

Крис сви рамене. Отпи още една глътка и каза, като се усмихваше:

— Оставям се понякога да ме насилят. Но рядко. Не ми е до това обикновено, Жак. Стар съм вътрешно. Много трупове на жени съм видял, може от това да е. Не знам от какво е. Почти ми е все едно, Жак. Като си помисля, искам да кажа, тогава ми е все едно.

— А като го правиш?

— Харесвам го.

— Тоест работата при теб е, докато се навиеш, така ли?

— Май че е така.

— Ами аз ти казах. Ако се навиеш, ето ги.

— Добре, ще имам предвид.

Крис стана и отида да си легне.

Жак остана край огъня, загледан в бавно гънещите се, красиви тела на своите черни госпожици.

Х.

Нещата в лагера на крокодилоубийците се промениха рязко и значително от деня, в който туземците бяха избити от Жак, а Крис — така да се каже — осинови малкото диво момиченце и му даде името Боди. Всяка свободна минута той прекарваше с него — за по-малко от месец го бе научил да изговаря няколко човешки думи.

Половин година по-късно, когато Боди бърбореше непрекъснато и се смееше почти на всичко, което я заобикаляше, Крис я настани до себе си в самолета и я отведе при Сара.

— Ето детето — каза той, като представи малкото черно момиченце, облечено в бели дрешки, сресано много грижливо, с две плитки.

Сара не попита кое е това дете, нито нещо друго — зае се веднага с купуването на голям брой чудновати играчки.

Стария Енох също не попита нищо. Само Сузи — когато вечеряха все тъй по обичайния старомоден начин — се остави на любопитството си:

— Купил си го от някое диво племе, нали, Крис?

— Осинових го — поправи я той. — При едно нещастие то остана само, без родители и роднини, със счупено краче. Взех го да го отгледам.

— О, това е много хубаво от твоя страна, Крис — каза Сузи и разговорите около Боди бяха приключени.

Тя остана там, в Алжария, да живее при Сара и старците, докато се научи на всички човешки обноски. Две години по-късно (Крис беше вече твърде богат) Сара пристигна в Риока, придружена от смайващо красивата млада дивачка и поживя в един от супер-хотелите няколко месеца, докато Крис дойде да ги прибере.

Жак не се намръщи особено, когато Сара и Боди се появиха в лагера. Междувременно той бе открил другото племе, от което вземаше дерачи, а покрай дерачите се бе сдобил с още четири момичета, които живееха в нова, голяма колиба, построена за тях.

— Скуката тук е обратно пропорционална на бройката ни — каза той. Без друго мислех да направим още една-две къщички. Какво ще кажеш, Крис?

Крис кимна и с много голямо удоволствие поръча в Риока елементите, от които сглоби разкошните, удобни две къщички.

— Ние със Сара искаме да живеем заедно — каза Боди, когато те бяха готови.

Крис се обърна към Сара да я погледне в очите.

— Така е, Крис — каза тя. — Ние не искаме да се делим с Боди. Хубаво ни е заедно.

Всичко беше чудесно сега. Боди от своя страна научи Сара на простия, див живот в джунглата. По цели дни двете скитаха, беряха плодове, правеха снимки, плетяха кълчищени торби и гоблени.

— Знаеш ли точната истина за мен? — попита веднъж Боди, когато двете със Сара лежаха край големия водопад в каньона.

— Не.

— Не ти ли е казал Крис?

— Не съм го питала.

— Много е хубаво, когато човек не пита — въздъхна Боди. — Но аз искам да ти я кажа.

И тя разказа на Сара всичко, което се бе случило, с потресаващите подробности. Накрая добави:

— Крис не знае, че знам. Той мисли, че съм била много малка и дива, и глупава. А пък аз всъщност си бях точно такава, каквато съм и сега. Знаеш ли, Сара, нищо, ама съвсем нищо особено ново не съм научила нито при Крис, нито при тебе в Алжария. Само езика ви и... тези начини да си служи човек с копчета, телефони и радиовръзки. Другото го знаех някак си. Ние всички от нашето племе си знаехме за вашия свят и си говорехме помежду си за него. Не съм изненадана, искам да кажа, от всичко това, което ми се случи да видя при вас. Точно така съм си го представяла. Точно така то се разказва от нашите стари диваци, дядовци и баби. Ние сме имали наши, които са били във вашия свят и после пак са се върнали в племето.

— Защо са се връщали? Не е ли по-хубав нашият свят?

— О, сега вече знам. Непременно е трябвало да се върнат. Никак, ама никак не е свят това вашето, Сара. Честна дума.

— И аз често имам това чувство.

— Кое?

— Че това нашето не е свят.

— Повярвай ми. Честна дума ти казах. То е нещо друго, вашият свят. То е болест, Сара. Голяма, много стара болест, която вече не може да се излекува.

— Мислиш ли?

— Сигурна съм. Вече видях. Смътно го знаех и когато си бях малко диваче. Но сега го видях. Знаеш ли, Сара, сега вече виждам, че е напълно нормално този ваш свят да се счупи.

— Да се какво?

— Да се свърши, да изгори, не знам точно какво да стане, но е нормално, разбираш ли? Той не е хубав. Не е здрав. Когато нас ни нападнат болести и паразити, ние се вдигаме и изгаряме колибите на селцето си. Преместваме се, започваме отново. Иначе ще загинем в краста, проказа и нечистотии.

— Излиза, че ние, нашият цивилизован свят, сме крастави, прокажени и тънем в нечистотии. Така ли, Боди?

— Точно така, но малко по-лошо. Защото вашата краста, проказа и нечистотиите не са в колибите ви, а вътре във вас. В душите ви, Сара. В боговете ви, които се разпореждат чрез компютрите и всичките ви ужасни копчета. Да ти разкажа ли пак за онази пушка, с която Жак тогава...

— Остави това, Боди.

— Аз ще го оставя заради тебе. Но то не ме оставя. Никога няма да ме остави, Този ваш бог — пушката — добър ли е, Сара? Ти как мислиш самата?

— Мисля, че може и да си права. И че не ми се говори за тези неща. Нали няма да се разсърдиш, ако зарежем тази тема, а, Боди?

— Не, разбира се. Аз на теб никога не мога да ти се разсърдя. Не трябва да ти се сърдя. Дори ако вдигнеш пушката срещу мене.

— Стига, Боди!

— Добре, няма. Но ти, умната, учената, бялата Сара, също не виждаш, че вашият свят е крастав, прокажен и плувнал в собствените си нечистотии.

Боди стана и започна да се катери по скалата нагоре край водопада.

— Ей, Боди! — извика Сара след няколко минути, когато истински се изплаши. — Къде?

— Не зная, Сара. Иска ми се да се кача горе, при скалните гълъби. Ще се върна после.

— Ще се пребиеш, Боди!

Момичето се засмя. Съблече блузката си и я хвърли надолу. Свали от рамото си фотоапарата, хвърли и него.

— Боди, какво правиш?!

— Чувствувам се отлично, Сара! Не бой се!

— Моля ти се, Боди, слез! Веднага слез, чуваш ли?!

Дивачката се смееше все по-силно и се изкачваше по отвесната скала, към нишите с гълъбите.

Сара извади предавателя и извика Крис.

— Какво има? — обади се той в приемника.

— Боди тръгна нагоре по скалата в каньона!

— Как... тръгна? — заекна Крис в приемника.

— Ей така, по скалата! Припадам само като я гледам!

— Ида — каза Крис и след пет минути летателният му апарат се появи над каньона.

— Боди, остави тази игра, моля ти се — каза той в предавателя.

— Това не е игра, Крис — каза Боди в приемателя му. — Това е заповед на моя чист и прост бог. Той ме кара да се катеря сега тука. Повярвай ми, това съвсем не е мое хрумване. И наистина винаги ми е приятно да разговарям с теб, но...

— Боди!

— Не викай, Крис, чувам те съвсем ясно. Исках да ти кажа, че най-добре е да не се разправяме тъкмо сега. Затова... затова, виж какво ще направя, Крис. Ела малко по-насам.

Крис се насочи към скалата и спря във въздуха. Виждаше момичето на двайсетина метра от себе си, залепнало на скалата.

— Ето, виж, Крис — каза Боди в приемника му и той видя как тя откачи предавателя си и го хвърли надолу в пропастта.

— Боди! — извика той, макар да знаеше, че това е вече напълно излишно.

Прекрасното диво момиче се катереше по стената подобно на гушцер. Когато наближи една от нишите под езерото, то махна с ръка, влезе в нея и се изправи. После потъна навътре.

Крис изруга, прелетя до самия ръб на нишата, в която се изгуби дивачката, и със сетен риск се доближи до скалата. Остана на мястото си във въздуха, хвърли въже с кука, но тя не успя да се закачи о гладките камъни. Повтори опита още няколко пъти — в това време перките на летателния му апарат се въртяха на сантиметри от скалата. Погледна надолу с мисълта, че ако перката закачи скалата... Зави му се свят. Изведнъж — може би за пръв път в живота си — той разбра какво е да живееш из въздуха, опрян на метални перки, лагерчета, двигателчета и електроники с нищожни батерийки и жички. Помисли си, че сам подивява покрай Боди и с голяма злоба продължи да хвърля въжето с куката. Най-сетне тя се закачи, той се върза здраво с въжето и започна да се освобождава от летателния си апарат.

— Това е глупаво — каза Боди от десетина метра. — Виж, отсам колко е широко, можеш спокойно да влезеш и да кацнеш. Защо рискуваш толкова?

— Аз ще ти кажа защо! — закани се Крис, но послушно направи това, което момичето му предлагаше.

Две минути по-късно той се изправи пред нея и тури ръце на кръста си.

— Не ми се сърди, Крис — каза тя. — По-добре е да ме последваш. Моят чист, добър и прост бог няма нищо против, ако и ти ме последваш.

— Къде? — извика той.

— Само не викай. Знаеш, че чувам чудесно. Хайде, идваш ли с мен?

— Идвам, разбира се, но защо не ми кажеш къде отиваме?

Безумната дивачка сви рамене. Крис не си спомняше да е виждал толкова красиво женско нещо през живота си — нито живо, нито рисувано.

— Защо си хвърли блузата? — попита той, всъщност, без да знае защо пита.

Тя отново сви рамене.

— Срамота е така — каза Крис. — Вече си голяма.

Боди погледна гърдите си и за миг се усмихна.

— Срамота са вашите приказки, Крис. Само те. И вашата краста. В самото човешко тяло няма нито една точица, която е срамна. Нито едно косъмче.

— Каква краста? — не разбра Крис.

— Говорихме си със Сара. Вие сте крастави, прокажени и нечисти вътрешно.

— Кои ние?

— Целият ваш свят. Ще ти обясня после подробно.

Страхотното диво момиче подаде ръката си, Крис я хвана и тръгнаха.

Той не помнеше колко време вървяха в пещерата под езерото, когато се чу непознат звук, подобен на писък и тътен — звук, който беше вибрация и движение на телата им — секунди след началото на този неземан звук стените на пещерата се завъртяха и двамата се намериха прострени на влажното пясъчно дъно.

Боди се вкопчи за Крис, като почти заби ноктите си в раменете му. Останаха така, докато — може би след час или два часа — звуците и трептенията и огъването на стените на пещерата престанаха.

— Зная какво е — каза със слаб глас Крис, когато седнаха на пясъчното дъно, все още държейки ръцете си.

— И аз — просто каза Боди. — Свърши се.

— Кое?

— Краставият ви, прокажен и нечист свят. Това е, Крис. Сигурна съм.

Крис извади малка кутийка от джоба си, настрои няколко копчета и се загледа на слабата светлина от фенерчето си в екранчето ѝ.

— Какво е това?

— Индикатор за лъчите от всичките възможни бомби.

— Какво показва?

— Тука нищо. Тряба да се види навън. Ако можем да излезем.

— Ние няма да излизаме, Крис. Моят бог ми казва това. В никой случай няма да излизаме.

— Къде живее твоят бог?

Тя взе ръката му и я тури на гърдите си. Те бяха корави като на коза, тежки и остри.

— Тук — каза дивачката.

Крис дръпна ръката си. За втори път му мина мисълта, че докато е давал на момичето от своята крастава цивилизация, сам той по много чист и прост начин е подивявал.

— Ако изобщо можем да излезем, разбира се, — рече.

— Ще можем, Крис. Но не сега.

— Откъде знаеш?

— Стига си ме разпитвал. По-добре дай да хванем един от гълъбите.

Тя стана и в лъча от фенерчето му лесно хвана един от гълъбите, накацали в нишичките по тавана на пещерата.

— Давай полека след мен — каза дивачката, като държеше гълъба в ръка.

Вървяха дълго и бавно през пясъчен коридор, наклонен надолу.

— Идвала ли си някога тук? — попита Крис.

— Не, никога. Но това няма значение, Крис. Повярвай ми.

В далечината напред по коридора се появи светлинка.

— Казах ти, Крис — прошепна Боди. — Казах ти, че моят бог не е като вашите богове на злото.

Крис мълчеше и вървеше след нея. Когато приближиха отвора — пълен със светлина — дивачката хвърли гълъба навън. Той полетя и когато излезе от пещерата, падна веднага.

— Това е, което си знаех — каза момичето. — Вие сте се унищожили, Крис.

Крис остана с отворена уста, после седна на пясъка в скалния коридор.

— И аз го знаех — каза тихо и дрезгаво.

XI.

Крис и Боди броиха четири мрака и четири изгрева в отвора на пещерния коридор — тогава той се приближи до него толкова, че да може да подаде лъчевия индикатор навън. Държеше го в изпънатата си напред ръка и вървеше бавно.

— Съвсем ли вярваш на това нещо, Крис? — попита Боди.

— Абсолютно.

— Не искаш ли да пуснем още един от гълъбите вместо това?

— Не искам да умрем тука от глад — каза той.

Гълъбите бяха останали няколко, хапчетата с хранителни вещества, които Крис винаги носеше в себе си, застрашително намаляха.

На метър от изхода индикаторът все още не действуваше. Крис почака малко така, после се обърна към момичето.

— Ти стой там — каза й. — Няма нищо все още, но не идвай повече към изхода. Чу ли?

— Добре.

Той легна на влажното пясъчно дъно на коридора и полека запълзя навън от изхода, като все тъй държеше индикатора напред.

На метър навън от пещерата индикаторът даде сигнал. Крис го настрои отново и отново го подаде навън, като се изправи и го дигна високо.

— Мисля, че можем да излезем. Навън всичко вече е в ред.

Боди настоя все пак да пуснат още един от гълъбите и след няколко минути го донесе до изхода. Той литна от ръката й, направи голям кръг в небето и се върна. И двамата с Крис бяха безкрайно учудени от това, че гълъбът сам кацна на рамото й.

— Пусни и другите — каза Крис. — Излови ги и ги пусни навън всичките.

Боди направи това. Всичките гълъби, един по един, направиха големи кръгове във въздуха и се върнаха да кацнат на раменете на Боди.

— Какво е това, Крис? Защо те се връщат при мен?

— Защото ние сме единствените живи същества на земята. Ние, двамата с теб, и тези няколко гълъба.

— Откъде знаеш това?

— Каза ми го твоят бог, Боди. Аз започнах да го чувам.

Тя го изгледа сериозно и не каза нищо. Само погали един от гълъбите и тръгна напред към изхода.

Беше съвсем лесно да слязат надолу към мястото на лагера. Отвесните скали бяха натрошени и отнесени, джунглата — повалена и измита от водата. Не бяха минали и десетина минути, когато пред очите им всичко стана ясно: езерото се бе изляло от огромната си чаша на платото и водата му беше помела по пътя си всичко.

Долу, на мястото на лагера, имаше само песъчлива тиня, която се ощеждаше.

— Сега е все едно дали сме тук — каза Крис — или където и да е другаде.

— Искаш ли да отидем в нашето селце? — попита Боди.

Крис сви рамене.

— Това ти казвам. Все едно е вече къде сме.

— Нататък има плодове. Ще можем ли да ги ядем след всичко, което е ставало?

Крис не отговори — просто тръгна полека към растителността, която езерото не беше унищожило.

Вървяха повече от три часа, докато излязат от песъчливия, мек нанос. Гълъбите все тъй стояха по раменете на Боди. Когато стигнаха до първото дърво с плодове, Крис откъсна един, натроши го в ръка и даде на един от гълъбите. Гълъбът клъвна спокойно. Крис откъсна друг плод и сам отхапа от него.

— Съвсем ли си сигурен, че няма нищо да ти стане, като го ядеш?

— Вече е все едно кога ще свършим с теб, Боди — каза той. — Разбираш ли, че вече е съвсем, съвсем все едно?

— Не, не разбирам, Крис. Не искам да свършваме. Ние не трябва да свършваме. Питай моя бог и ще разбереш защо.

— Ако не ядем още няколко дни и ако не прием вода така и така ще свършим, детето ми.

— Ти си детето ми.

Той я погледна. Тя беше сериозна. Поиска половината от плода, който Крис ядеше, като обясни:

— А ако все пак... Нека да е заедно. Но няма, повярвай ми. Няма!

— Добре, няма — каза Крис и се усмихна.

Те изядоха по още един плод, след което Боди свали гълъбите от раменете си и ги хвърли във въздуха един по един. Гълъбите се разлетяха на различни страни, но скоро всички се върнаха и кацнаха на дървото над главите им.

— Те дали знаят, че само ние с тях сме сега на този свят? — попита Боди.

— Сигурно. Може би и по-добре от самите нас с тебе.

— Защо така мислиш?

— Защото техният бог е вероятно още по-чист, прост и добър.

Починаха си умълчани някое време, след това Боди стана и започна да чупи клони.

— Какво искаш да правиш? — попита Крис, който все още лежеше на тревата.

— Колиба.

Той се надигна.

— Знаеш ли ти, Боди, че нямаме дори нож?

— Какво от това? Моите родственици не бяха виждали нож, докато не дойде Жак от небето. И живееха добре. Много, много години са живели така с песни, сватби и смехове. Ей, Крис, дали някъде не са останали и други?

— Къде?

— Не знам. Някъде.

— На този континент никой не е останал. За другите не зная, но и там няма как да се оцелее.

— Сигурен си, така ли?

— Тази война беше готова още преди стотина години, момичето ми. Тоталната и последната. Тя беше вързана така, че нямаше как на едно място да стане, а на друго да не стане. Всичко беше в ръцете не на хората, а на нашите зли богове в кутийките и жичките, както казваш ти. Решенията бяха взети, разбираш ли? И бяха дадени на кутийките и жичките. Те вече не можеха да се променят. И щом тук стана всичко

това, значи е станало навсякъде. Съвсем сами сме, Боди. Ние и гълъбите.

— На цялата земя ли?

Крис кимна.

Боди се опитваше да счупи голям клон — в усилието си падна на земята. Шортите ѝ бяха се разпразили, тя с досада ги събу и ги хвърли. Останало съвсем голо, дивото момиче се разсмя и каза:

— Извинявай, Крис, зная, че този костюм според вашите представи не е най-приличният възможен, но си мисля, че в скоро време ще ти се наложи да свикнеш с него и сам.

— Какво искаш да кажеш?

— И твоите парцалки ще се скъсат някой ден. — Боди продължаваше да се смее. — И ще останеш без тях.

Крис мълчеше замислен.

— Какво се чудиш? Не ми ли вярваш? Ей, Крис!

— Чудя се дали да ида към самолета. Да видя останал ли е на мястото си или и той...

— Защо ти е самолет?

— Не знам. Сигурно по инерция мисля за всичко това.

— Тъкмо щях да ти кажа, че вие унищожихте света само заради вашата инерция. Тя ви тикаше с такава сила към това, че даже когато виждахте края му, вие пак не можяхте да се отскубнете от нея. Много пъти се канех да ти кажа това. То беше като много бърз влак, в който стоите. Виждате как този влак ще изхвъркне от релсите, не можете да скочите от него и никой не посяга да го спре. Защо никой не посегна да го спре, Крис? Слушай, ще се обидиш ли много, ако ти кажа, че вашият свят трябваше да бъде унищожен?

— Ето, моето момиче, даже и ти го казваш. Тогава кой трябваше да спре този последен човешки влак?

— Вие, не аз. Който го е подкарал, той трябваше да го спре.

— Не е могло, момичето ми. Нямахме как. Ние влагахме всичко в двигателя на този влак, не — в спирачките му. Ние вече нямахме никакви спирачки в нищо. Много отдавна бяхме така. И вътре в себе си нямахме вече спирачки. За нищо. Ти познаваш нашия свят, но аз го познавам далеч по-добре и по-дълго време. Ние вършехме всичко, за да увеличим силата на злите богове в кутийките и жичките, Боди. И знаеш ли какво още? Тези зли богове в жичките и кутийките — това

бяхме самите ние, черна госпожице. Сега е толкова лесно да го разбера... Не си спомням да сме правили нещо ние, цивилизованите човеци, освен да увеличаваме силата и властта си. Разбираш ли го това добре? И аз самият не си спомням да съм си мръднал пръста за нещо друго освен да увелича силата, знанията си за техниката, парите. Може би веднъж в живота си направих за около два̀сет минути нещо друго.

— Какво?

— Нещо, от което нямах и никога нямаше да имам полза. Бях се заплеснал по ботаниката и веднъж присадох едно дръвче в гората. Занесох си инструментите, мехлемите, поработих два̀сетина минути.

— И какво стана?

— После отидох да видя цяла година по-късно. Калемите ми бяха израснали повече от метър. Дивото дърво беше станало питомно и на следващата година щеше да се обсипе с прекрасни плодове.

— Ходи ли и после?

— Кога?

— Когато са узрели плодовете.

— Не. Никога не съм ходил. Но бях толкова щастлив, Боди, когато видях големите леторастии... За около четиридесет години живот това е единственото нещо, което съм направил, без мисълта, че то ще ми служи на мен. Ей така, заради...

Крис млъкна. Не знаеше какво да каже.

— Заради какво?

Той сви рамене.

— Заради бога, момичето ми. Добрият бог. Моят бог.

— Как изглежда той?

— Като дърветата. Като гълъбите. Като мен вътре. Като бистрата вода на езерата. Като окото на орела и бързия бяг на сърната. Като цветето и като пеперудата. Като плодовете, които ядем, и като слънцето, което свети. Разбираш ли добре?

— Да.

— И все пак... аз ще отида да видя какво е станало със самолета.

— Глупава инерция, Крис. Но щом толкова настояваш, ще дойда и аз.

— Страх ли те е да останеш тука сама?

— От какво?

Крис потръпна. Стори му се, че всичко това някога вече беше се случвало, бе го сънувал, бе участвувал в него и оттогава помнеше, че най-големият страх за човека започва с това да няма от *какво* да се страхува.

Той не каза нищо и тръгна към мястото, където беше оставил самолета.

Боди мълчаливо пое след него.

Гълъбите литнаха от дървото и започнаха да кръжат над главите им.

XII.

Самолетът беше на мястото си — непокътнат. Но това Боди и Крис установиха едва след три дни пътуване в променената местност. За нея беше празник всяка минута, докато Крис поглеждаше часовника си непрекъснато и трудно повярва, че нищожното летателно разстояние съдържа толкова дълго ходене пеш.

— Защо не хвърлиш тази проклетия? — попита го Боди, като посочи часовника му. — Защо ти е, като помислиш?

— Свикнал съм. Винаги ми е терсене без часовник, дори и за пет минути да го сваля.

— И то е част от вашите зли богове.

— А времето? Самото време какво е? Нали трябва да го мерим с нещо?

— Самото време е бог. Истинският. И не трябва да се мери.

— Права си, Боди. Може би ще свикна постепенно.

— А не искаш ли да ти направа една много голяма услуга?

— Каква е тя?

— Подари ми часовника си, Крис.

Той го откачи от ръката си, та ѝ го даде.

— Наистина ли ми го подаряваш?

Крис се усмихна.

— Все за мене, така ли?

— Разбира се. Какво значи да ти подаря нещо?

— О, много ти благодаря — каза момичето и с елегантно атлетично движение запрати супер часовника далеч към скалите, между които течеше поток.

— Сега и аз ти направих подарък.

— Боди!

— А, и това „Боди“, с което бях толкова горда, сега някак не ми се харесва.

— Избери си друго име тогава. Каквото ти искаш.

— Не ща име. Точно това е, че не ща никакво име. И твоето го не ща даже.

— Аз съм си Крис. Така съм кръстен много преди теб...

— Какво значи сега „Крис“? Нищо. Каквото и „Боди“.

— Тогава аз какво съм, щом Крис нищо не значи? — той се усмихна.

— Всичко.

Крис потръпна. Като че ли и това беше се случвало някога. Като че ли той бе живял без името си и без никого от бившите хора по земята. Като че ли много, много отдавна *знаеше*, че сам той е *всичко*.

Голямо богатство бе съдържанието на самолета — вътре имаше нож, пушки, медикаменти и съоръжения. Но за голяма своя изненада Крис не се хвърли да ги разгледа, да ги подреди — просто се опъна по гръб на тревата и подложи ръце под главата си.

Боди се зае да си направи венец от цветя — с него украси косата си. Гълъбите бяха накацали на близките дървета — един от тях се обади галъвно.

— Чак сега всичко е в ред — каза Боди.

— Защо така мислиш?

— Защото гълъбът започна да гука.

Тя запя песен от своето племе и докато береше плодове в близките храсти, започна полека да си танцува. Крис я гледаше и си представяше градовете и къщите по света, в които всичко си беше на мястото — без живите същества. Попита се как ще стане гниенето след като няма *никакви* микроорганизми и не може да си отговори. Знаеше, разбира се, че гниене няма да има и че всички хора и животни ще стоят така по местата си мъртви, докато... Не може да си отговори: докога? Натрапчиво продължаваше да си представя всякакви възможни картини по различните държави, градове, континенти, морета и океани — попита се дали не са останали из гората дънните риби. Прииска му се да седне в самолета и да тръгне, да види с очите си всичко.

— Зарежи това! — каза Боди, както си танцуваше и беше с гръб към него.

— Кое?

— Което си мислиш в момента.

— Ти откъде знаеш какво си мисля в момента?

— Зная.

— Ти магьосница ли си, Боди?

— Не. Но когато гълъбите се любят пред очите ти, а ти не им се радваш, значи, че мислиш за лоши неща.

Крис вдигна очи към дървото, там два от гълъбите наистина се ухажваха, като се обикаляха и се кланяха един на друг.

— Не съм ли права?

— За кое?

— За това, че си мислеше лоши неща.

— Права си. И си много умна.

Тя спря да танцува и донесе плодовете, та ги остави до него в тревата.

— Не съм умна — каза. — Не искам да съм умна. Умното у вас е болест, знаеш ли? Повреда е. Ние не знаем, но живеем много по-хубаво от вас. Вие сте неспокойни и когато сте много, много сити. И когато времето е хубаво, пак сте неспокойни. Вие сте нещастни и когато сте физически здрави. Защо мислите, че има още? Не е ли голяма болест това? Какво още има, ако си здрав, сит, времето е хубаво и чуваш наблизко песните на птиците и жените? Няма нищо, ей. Всичко. Нищо повече няма, даже и ти си болен.

— Бях болен. Сега не съм.

— Не знам. Сега ще разбера. Ще се опитам да те излекувам.

Тя тръгна назад, като го гледаше в очите. Без да се обръща, откъсна една ябълка и се върна бавно при него.

— Вземи и яж — каза тихо, като протегна ръката с ябълката към лицето му.

Той се надигна на лакът.

— Какво... значи това?

Тя седна до него в тревата. Все тъй го гледаше в очите.

— Не знам — каза. — Само знам, че трябва да изядеш ябълката.

— Пак твоят бог ли ти казва това?

— А кой друг? Яж, ето.

Той отхапа от ябълката. Дивото момиче я взе от ръката му и също отхапа. След това започна да разкопчава ризата му — все тъй вторачена в очите му.

— Боди...

— Стига си говорил, като не знаеш какво.

— Добре, но... защо правиш сега това?

— Не знам. Това не е моя работа.

Тя го погали по челото, целуна го и го свали в тревата по гръб.

— Ти си Всичко — прошепна му. — Толкова ли не разбираш?

— Слушай, аз... аз съм ти баща, може да се каже.

— Глупчо. Леле, колко си глупав. Аз на теб съм ти майка, така е по-точно, ако се каже. Вие всички сте деца. Всички мъже — и питомните, и дивите. Аз съм майка. Всички жени са майки. И питомните, и дивите.

— Вече няма питомни жени и мъже. Нищо няма вече, Боди.

— Мълчи.

— Добре, само още нещо ще те попитам. За да станеш наистина майка, затова ли сега...

— Казах ти: не е моя работа.

— И после да се развѐдим едно хубаво и...

— Няма ли да млъкнеш, наистина?

— Млъквам. Само още нещо. Щеше ли... да тръгнеш така към мен, ако имаше други мъже по света? И питомни, и диви.

— Идва ми да прихна, но в момента не ми е толкова смешно. Много си бил глупав, наистина. Когато идвам, мога да мина покрай всичките мъже на света, които бяха, за да дойда при теб.

— Защо?

— Сто пъти ти казах: не знам. Ти ме викаш.

— Аз не съм помръднал от мястото си и мислех за съвсем друго.

— Викаш ме. Много силно. Ето, пак ме викаш с такава сила...

Още преди да я докосне, Крис знаеше, че това никога всъщност не беше се случвало с него, освен в неясния, далечен сън, който като че съдържаше всичките неща, които могат да се случат с човека. Той погледна гълъбите, които задъхано се обикаляха, погали косата с цветчетата и целуна бавно момичето.

Мръкваше и Боди отиде да набере сухи листа за легло. В самолета имаше одеала и надуваеми дюшеци, но тя категорично отказа даже да ги погледне.

— И те ще се скъсат един ден — каза. — Няма смисъл да се връщаме назад.

Все пак Крис взе запалка от самолета и вечерта накладе огън. Имаше и малко алкохол, който му подействува силно.

Той заспа пръв — Боди си тананикаше и се решеше с пръсти.

Когато тя се убеди, че е заспал, взе факла от огъня и отиде в гората. После се върна със снопче дълги, кафеникави листа и се зае да ги свари в канче, което взе от самолета.

Когато отварата беше готова, Боди обели сухата кора на голямо дърво, обра с нокти меката дървесина и направи нещо като голям памучен тампон. Натопи го в отварата и го поднесе към устата на Крис. Поддържа го така около минута, като през това време сама бе закрила устата си. После тя изгори тампона с упойката, повдигна Крис на рамото си и го понесе през джунглата.

Дивото момиче вървя така около час, след което спря, направи ново легло от сухи листа и настани Крис на него. Върна се при самолета и в една торба натъпка съдове, ножове и медикаменти, които сама познаваше. Занесе торбата при Крис и отново тръгна към самолета, като носеше в себе си запалката.

Дълго време Боди мъкнеше сухи клони и листа около самолета — накрая запали факла и я хвърли в тях.

Листата и клоните се запалиха. Боди хукна назад към мястото, където бе оставила Крис. Само след десетина минути се чу взрив и откъм мястото на самолета се вдигна огромен кълбест огън в небето.

Момичето спря, погледа пламъците, после продължи пътя си.

Крис я чакаше буден, седнал в леглото от сухи листа.

— Как ме пренесе?

— На гръб. Как иначе?

— Защо не ми каза да го направим заедно?

Тя сви рамене.

— Слушай — каза той, като я хвана за ръката и я дръпна при себе си. — Досега само една грешка си направила, откакто те взех в колибата. Откакто те взех и ти гипсирах крака.

— Коя е тя?

— Тази, че ме нарече Всичко. Аз съм едно Нищо. Една последна прашинка от моя бивш, ужасен свят.

— Тогава кое е Всичко?

Преди да я прегърне, Крис опря показалеца си на голия ѝ корем и рече:

— Ти.

Публикувано във вестник „Пулс“, броеве 24-35/1984 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.